

WESTERN ROMAN
LASSO
cijena 300d broj 716

VIA

Rolf Shark:

TAJANSTVENI JAHAC

Rolf Shark

TAJANSTVENI JAHAČ

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika
Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) –
OOUR Informativno-revijalna izdanja (v. d.
direktora Božidar Radman)

Predsjedavajući Savjeta: dr. Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavač i tiskare: 41000 Za-
greb, Avenija bratstva i jedinstva 4

Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555

Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl.
i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika)

Tisak: NIŠPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotaci-
ja i OOUR TM

LASO 716

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Tehnički suradnik: Branka Ožegić

Rolf Shark: Tajanstveni jahač
Naslov originala: Der gehimnisvolle Reiter
Copyright: VPA
Recenzija: Biserka Pupavac
Prijevod: Stanko Juriša

**Laso broj 716 izlazi 3. 7. 1987.
u nakladi od 64570 primjeraka**

I

Na drijemežni Blackville spuštala se večer. Salun je već primio svoje šarolike goste. Za nekim se stolovima igrao poker. Viski se slijevao u grla otprilike onako kao što je napolju lijevala kiša.

— Kakvo beznadno gni-jezdo! — gundao je pijanist Jeremy, udarajući bijesno po tipkama.

Jeremy je znao da ga nitko ne sluša, ali svirao je bez prestanka. Uostalom, za to je bio plaćen.

— Hm — rekao sam mu — katkad je međutim ovo gni-jezdo življe nego što bismo željeli.

— To je istina, rendžere — uzvratio je Jeremy. — Neka vam šerif priča kako je bilo jučer.

— Time ga ne moram umarati. Sve sam vidio svojim očima. Na žalost, šerif i ja bili smo bespomoćni.

— Po mome, Tony Dall je zaslužio uže — reče Jeremy i prijeđe s marša na valcer.

— Ubiti dječaka! Ima li što gadnije?

— Slažem se — kazah — ali ipak se moralo održati normalno suđenje. No držim da priča nije završena.

— Zato ste ovdje u Blackvilleu? — upita Jeremy i pogleda me iskosa sumnjičavo.

— Da — odgovorih hladno.

Barmen Ben dodao mi je viski.

— Pijte, rendžere — kazao je — i isperite jad. Ako mi dopuštate, savjetovao bih vam da se u to ne miješate. Bit će bolje za vas.

Odgurnuo sam viski.

— Hvala, Bene — rekoh — ovaj put mi nije do pića.

— Ne razumijem vas, Tigere — gundao je Ben. — U Blackvilleu ste doduše omiljeni, ali na vašemu mjestu ne bih previše zatezao luk.

Takav savjet sam toga dana čuo više puta. Šerif Masterson i ja našli smo se u

takvu položaju da se cijeli grad okrenuo protiv nas. A sve to zbog dječaka koji je u nesretnom trenutku istrčao pred nasilnika koji ga je odmah maknuo s puta.

Ben je ponovo gurnuo viski pred mene. Bio sam zamišljen i nehotice sam počeo guckati. U sebi sam raspredao o događajima koji su Mastersona i mene doveli u nezavidan položaj.

Počelo je tako što se u logoru rendžera pojavio Mastersonov pomoćnik. Mladić je jahao kao mahnit a izgledao je kao da ga goni vrug.

Momak je ušao u pukovnikov ured. Malo kasnije bio sam pozvan.

Odmah mi je bilo jasno da me čeka neki tvrd zalogaj. Stari Dickson otpuhivao je dimove kao lokomotiva »Pacific-Expressa«. Čelo mu je bilo namršteno.

— Tigere — rekao je — s ovim ćete čovjekom odmah odjahati u Blackville. Šerif je bespomoćan.

— Masterson je u opasnosti? — upitao sam iznenadeno. — Do vruga, što se događa?

— To ćete čuti na putu. Ne gubite vrijeme. Šerif traži pomoć. Možda misli da ću mu poslati vod ljudi, ali tada bi se morao obratiti vojsci. Od toga su ga sigurno odvratili valjani razlozi. Zato šaljem vas, samoga. Ljudi

vas tamo znaju. U svakom pogledu.

— U redu — rekao sam.

Osjećao sam se glupo. Starog jednostavno nisam razumio.

— Uvijek sam ponavljao da se čovjek mora jasno izražavati, bez okolišanja — kazao je pukovnik, očito zadovoljan sam sobom.

S tim me riječima otpustio. Nadao sam se da će mi uskoro sve biti jasnije.

Šerifov momak zvao se Al Cipper. Mogao je imati devetnaest godina. Sebe i konja nije namjeravao štedjeti. Mene, dakako, ponajmanje.

— Tigere — rekao je mladić — svaki je trenutak dragocjen. — Zbunio sam se kad mi je pukovnik rekao da će mi dati jednoga rendžera, ali kad sam čuo da će to biti Tiger, odlanulo mi je. Nadam se da će šerif Masterson biti zadovoljan kad vidi da mu dolazi Tiger Tex.

— Aha — rekoh. — Ali možda bi bilo vrijeme da konačno saznam, što se događa u vašem lijepom Blackvilleu.

Jahali smo kao divljaci.

— Ubijen je jedan dječak — doviknuo mi je Al.

Iznenadio me.

— Ubijen je dječak? I zato je šerifu potrebna pomoć? Mislio sam da je podivljao cijeli Blackville.

— I jest! — potvrdio je Al.

— Ljudi su izbezumljeni i hoće da sami kroje pravdu. Počinitelj toga gadnog ubojstva kod nas je iza rešetaka, no građani traže linč. Šerif je pozvao suca, ali moglo bi se dogoditi da neće imati kome suditi.

Blackyjeva je griva vijorila zrakom. Moj je dobri ždrijebac zadovoljno frktao. Trka ga je radovala.

— Kako se to dogodilo? — upitao sam Ala.

Momak je duboko udahnuo i opisivao zločin u kratkim rečenicama.

— Dječak je sin rančera Benjamina Lynna. Lynnovi su siromašni. Njihov je ranč u brdima i ne donosi bogzna što. Lynn je živio s malim Christopherom i ženom. Imali su jednoga kauboja.

— I?

— Lynnovi su otišli u Blackville radi nabavke potrepština. Dječak je ostao na ranču da pomaže kauboju. Kad su se roditelji vratili, našli su ga u predsoblju u lokvi krvi. Bilo mu je tek devet godina. Dolutali skitnica razbio mu je lubanju. Kauboj Hunk Stevens uhvatio je lopova kad je htio otići s ranča. Lynnovi su ih zatekli u rvanju. Jasan slučaj. Lopov je ušao u kuću da nešto ukrade. Naletio je na dječaka i na jeziv se način oslobodio svjedoka.

— Ružna priča, Ale!

— Jest. Lynnovi su ubojicu i mrtvoga dječaka dovezli u grad. Očajavali su. Ljudi u gradu su se uzбудili. Šerif je uspio spriječiti linč na ulici.

— Dobro — reko.

— Da, ali Lynnovi su ostali u Blackvilleu i tražili osvetu. Krv za krv. Vidio sam maloga. Razumijem roditelje, ali...

— Je li ubojica priznao zločin?

— Nije! Odbija svaku krivnju! Tvrdi da je dječaka našao mrtva. Kaže da je htio potražiti pomoć, ali ga je napao Lynnov kauboj, koji ga je omah osumnjičio.

— Je li Masterson sve pro-
Odjeknuli su pucnjevi.

— Na granu s psom! — vikali su uzbuđeni ljudi.

— Neka visi!

— Daj uže!

Sjahao sam i pustio Blackyja da ide kamo hoće. Pokušao sam se probiti do zatvorenika.

Dvojbe nije bilo. Linč je počeo. Ne uspijemo li ništa učiniti, čovjek će za nekoliko minuta biti mrtav.

— Pomoć! — vapio je očajnik. — Pomoć!

* * *

— Mastersone! — viknuo sam. — Gdje si?

— Ovdje, Tigere!

Nisam uspijevao razaznati odakle dopire Mastersonov glas. Gomila je bučila.

Mastersonov zatvorenik bio je više na tlu nego na nogama.

Krug oko njega bio je tako čvrst da ga nisam mogao razbiti.

— Pomozite mi, zaboga! —
vapio je linčovani jadnik. —
Nisam kriv! Nedužan sam!
— vikao je očajavajući.

Nitko se nije obazirao na te vapaje. Ljudi kao da su pomahnitali.

Žrtvu nisam uspijevao pravo ni vidjeti. Pojma nisam imao je li taj čovjek kriv ili nedužan. U takvu slučaju svatko tvrdi da je nevin. No pravda se ipak ne može krotiti na ulici.

Izvukao sam kolt, ali netko me odmah udario po ruci tako snažno da sam zgrčio šaku i ispalio metak u tlo ispred sebe.

Sljedećeg sam trenutka bio ukliješten. Nitko se nije obazirao na moju rendžersku zvijezdu. Nitko me odjednom nije poznavao.

Bijesno klupko valjalo se prema grobljanskoj ogradi. Skitničino se lice načas pojavilo iznad glava ljudi koji su ga vukli i udarali. Raskolačenih očiju, čovjek je još jednom zazvao u pomoć, ali uže mu se steglo oko vrata. Posljednji trzaji zanjihali su tijelo ispod grane.

Zavladao je muk. Ljudi kao da su se odjednom otrijeznili.

Probio sam se do Mastersona. Obojica smo bili u prilično jadnu stanju. Najbolje je prošao šerifov pomoćnik.

— Zdravo, Tigere —
promrsio je Masterson. —
Prekasno si stigao. Momak visi, a najbolje je da ti odmah kažem kako nisam siguran...

Obrisao sam krv s usana.

— Prokleta govsnarija! —
procijedio sam. — Bez istrage, bez suđenja...

— Ne uzbuđujte se —
rekao mi je čovjek koji je stajao blizu mene. — Dobio je što je zaslužio. Popnite se u sedla i jašite kući.

— Tako je — dodao je netko mrzovoljno. — Savjet je dobar.

— Je li? — rekoh. — Otići ću ipak tek onda kad utvrdim tko je sudjelovao u linču!

— Ja bih se toga okanio —
dobacio je građanin iza čijih se leđa klatio obješeni.

Pogledi prisutnih bili su izazovni i prijeteći.

— Dođi, Tigere, čeka nas posao — rekao je Masterson i udario me po ramenu.

Ljudi su se razmakli i pustili nas da odemo. Promatrali su nas nijemo i neprijateljski.

Pred mojim je očima neprestano lebdjelo zgrčeno lice obješenog čovjeka.

— Blackville mi nikad nije priredio tako gadnu dobro-

došlicu – rekao sam Mastersonu.

Dozvaao sam Blackyja i uputili smo se prema šerifovu uredu.

– Ni ja ne mogu otkriti u pamćenju takav dan – gundao je Masterson. – Najveću krivnju snose Lynnovi. Lynnova je žena histerična. Razumijem njezinu materinsku bol, ali...

– Po onome što mi je putem pričao Al, postoji mogućnost da taj nesretnik nije bio kriv.

– Tako je. Trebalo je da se krivnja dokaže. Ako to ne bi bilo moguće, morali bismo čovjeka pustiti na slobodu. Ali sada imamo mrtvaca na užetu, a pravi ubojica možda je slobodan. – Bill Masterson me pogledao iskosa. – Koliko te znam, Tigere, ti se s tim nećeš pomiriti.

– Što time hoćeš reći?

– Pa, hm, da ćeš kopati po tom slučaju dok ne dođeš do dna.

– Po mome, to je sada naša dužnost. Rekao bih da je to i naš dug.

– Sigurno. Međutim jasno ti je da će ovaj put cijeli Blackville biti protiv tebe.

– Neka – rekoh mirno.

Al se vukao za nama zamišljena lica. Slušao je Mastersona i mene i očekivao velike nevolje.

Eto, tako je počela ta ružna priča. Bila je večer. Black-

ville je tonuo u tamu. Kiša je lijevala.

Obješeni se još njihao na užetu. Nitko ga nije skinuo.

U kućama gradića palila su se svjetla. U salunu se igrao poker. Da nije bilo obješnog čovjeka, večer bi naličevala na svaku drugu. Ali ovako se u zraku osjećao miris baruta.

U međuvremenu sam saznao da se skitnica zvao Tony Dall i da je više puta svraćao u Blackville. Nitko ga nije hvalio, ali isto tako nitko nije znao ni za bilo kakvo zlo što bi ga Tony Dall počinio. Bio je čudak, no takvih ima posvuda.

Ništa više nisam uspio iščeprkati.

Svi pokušaji da utvrdim tko je Tonyju Dallu namaknuo omču na vrat i tko je zategnuo uže propadali su. Tko nije šutio, izmotavao se. Gužva je bila velika i nisam mogao vidjeti što se sve u njoj događalo.

Ljudi su mi okretali leđa i sklanjali se preda mnom. S tim sam računao. Izbjegavali su me i oni koji su se inače izdavali za moje velike prijatelje. Nitko nije htio biti uvučen u istragu.

Građanima Blackvillela bilo bi najdraže da napišem izvještaj bez imena i da odem. Bio bi to znak da je slučaj zaključen, predan zaboravu. No ja nisam namjeravao odustati. Ljudi su to

znali i držali su se po strani.

Tiger Tex postao je odjednom njihov neprijatelj.

Blijedi odsjaj munje na trenutak je osvijetlio lica gostiju u salunu. Grmljavina se sručila na Blackville.

— Nevrijeme dolazi iz Dark Hillsa — reče Jeremy, pljune pokraj svoga pijanina i promijeni melodiju.

Ljudi su udarali kartama po stolu. Malo se tko osvrtao na grmljavinu.

— To je cijeloga dana visilo u zraku — reče pipničar Ben. — Mislím, nevrijeme. Osjećam ga prije nego što dođe.

— Malo osvježenja dobro će doći — dobaci Jeremy i nastavi pjesmicu o hitrim ribicama u Yellow Creeku.

Napolju je ponovo zagrmjelo. Blackville kao da se našao u središtu potopa. Kiša je bubnjala po krovu. Nebo kao da se nad gradom prodrlo. Ulice su začas postale tamne kao da je mrkla ponoć.

U salun je ušao čovjek srednje visine, otprilike pedesetogodišnjak, bradat, vjerojatno stanovnik Blackvillea. Voda se curkom slijevala sa širokog oboda njegova šešira. On se na to nije osvrtao. Zastao je na dva koraka od vrata i glasno rekao:

— Nestao je!

Ljudi su se začuđenim pogledima zagledali u svoga

sugrađanina. Jedan je prekinuo kartanje i otegnuto upitao:

— Tko, Same?

— Do vraga, Tony Dall! — odgovorio Sam i počeo se otresati kao pokisli pas.

— Znači da ga je netko skinuo — javio se drugi kartaš. — Možda šerif. Ili njegov pomoćnik.

— Isključeno! Oni sjede u uredu, a rendžera vidim ovdje — kazao je Sam. — Prije deset minuta momak je još visio. Sada ga nema. Nikoga nisam vidio...

— Tko je ovaj? — upitao sam Jeremyja.

— Sam, naš pogrebnik. On pravi i lijesove. Kuća mu je tik do groblja. Pogreb Tonyja Dalla bio je njegov posao. Izgubio je nekoliko dolara i zato se uzbuđuje.

— Neće biti baš tako — javio se pipničar.

Sam je prišao i zatražio viski. Bila mu je potrebna okrepa.

— Pogledao sam kroz prozor — rekao je — i vidio da momak visi na kiši. Mislio sam kako bi bilo dobro da ga ujutro skinem. Zapalio sam svjetlo i potražio svoju čuturu. Htio sam se malko ugrijati. Kad sam ponovo pogledao kroz prozor, momka više nije bilo.

Jeremy je prestao svirati. Spopao ga je smijeh.

— Same — počeo je podrugljivim glasom — nisi li

najprije ispraznio čuturu, pa tek onda drugi put pogledao kroz prozor?

Svi su se nasmijali, a Sam se ljutio.

— Do vraga, rekao sam da sam pogledao kroz prozor prije pića. Momak je nestao.

— Glavno je da je ostala čutura, Same — podsmjehivao se Ben. — Dodi, natočit ću ti još jedno piće.

Dogodilo se čudo — Sam je odbio viski.

Stajali smo tako da smo kroz vrata mogli vidjeti ulicu. Očito smo istog trenutka opazili lice koje se pojavilo na svjetlu i odmah zatim nestalo.

— Tony Dall! — viknuo je pogrebik Sam. — Eno ga! Napolju je! Pogledajte ga!

Sve su se glave okrenule, ali Tony Dall je već utonuo u tamu.

* * *

Izjurio sam napolje poput odapete strijele. Sam me pratio neslućenom brzinom. Pridružili su se i drugi.

Kiša je bubnjala po nadstrešnici trijema. Davno nije bilo tako lošeg vremena.

Glavna ulica pretvorila se u potok. Nigdje ni žive duše. Koso na drugoj strani bio je osvjetljen šerifov ured.

— Same, tebe muče priviđenja! — reče ljutito neki kauboj. — Prekinuo si nam igru.

— Namasario nas je — gundao je drugi kartaš. — Do vraga, Same, kakve su to glupe šale? To bi te moglo skupo stajati.

— Ali, ljudi, zaista sam ga vidio! — branio se Sam, vraćajući se u salun.

Ljudi su ga pratili mrkim pogledima.

— Idiot! — rekao je netko. — Po tvome, čovjek je sam sišao s vješala.

Nastao je opći smijeh.

Sam se uvrijedio. Lomatao je rukama i vikao da je ispričao čistu istinu. Njemu nije do šale.

Pogrebnik je ušao u salun. Čekao sam da se povuče cijelo društvo. Zagledao sam se u šerifov osvjetljeni prozor. Namjeravao sam još te večeri posjetiti Mastersona i Ala.

Kiša je tako lijevala da sam se i ja morao vratiti u salun. Napolju nije bilo nikoga. Svi su nestali kao duhovi.

Usprkos svemu, mogao sam se zakleti da Sam i ja nismo halucinirali. Doduše ne bih se zaklinjao da je čovjek kojega smo vidjeli bio baš Tony Dall glavom, ali da je u toj glavi bilo sličnosti s obješenim, u to nisam sumnjao. Njegov nestanak, daka-ko, nisam mogao objasniti.

Jeremy je i dalje prebirao po tipkama. Kartaši kao da nisu ni prekinuli igru. Sam se naslonio na šank, očito s

odlukom da priviđenje i gubitak zarade utopi u alkoholu.

Kiša je i dalje lijevala. Od te večeri nisam mogao više ništa očekivati. Poslije divljačke jurnjave iz rendžerskog logoga i svega što se poslije u gradu dogodilo bio sam umoran. Odlučio sam da iznevjerim svoj običaj i da rano legnem. Privlačilo me izuvanje čizama. Zato sam izvukao iz džepa ključ i krenuo na prvi kat da se ispružim.

U tihom hodniku dočekao me red šarenih petrolejki. Svjetlo je unatoč tome bilo oskudno, no hotel nije bio predviđen za mnogo gostiju i svatko je lako mogao naći svoja vrata. Te večeri bio sam ionako jedini došljak koji je potražio prenoćište iznad saluna. Otkako je pruga odmakla od Blackvillea, grad je zamirao.

Gurnuo sam ključ u bravu i okrenuo ga. Soba je bila mračna. Zastori su bili navučeni. Ipak sam opazio sjenu čovjeka koji je stajao ispred prozora i čekao me.

U djeliću sekunde izvukao sam oružje. Međutim neznanac se javio mirnim glasom:

— Spremite kolt, Tigere — rekao je. — Mene se ne morate bojati. Zatvorite vrata i ne uznemirujte se.

— Trenutak — rekoh. Odskočio sam u stranu i zalupio vrata petom, spreman

da pucam. — Htio bih ipak znati tko se pozvao k meni u goste.

Došljaku nije bilo do toga da čeka u tami. Kresnuo je šibicom i upalio petrolejku na stolicu pokraj moga kreveta. Odmah ju je podigao i držao tako da sam mogao jasno vidjeti njegovo lice.

— Tony Dall! — otelo mi se.

Stranac se smijuljio.

— Tony Dall — ponovio sam. — Do vraga, to nije moguće!

Stranac se smijao.

— Shvatili ste — kazao je.

— To zaista ne bi bilo moguće. Dakako, ja nisam Tony, ali sam njegov brat blizanac, Edwin. — Čovjek se odjednom uozbiljio i stisnuo pesnice. — Došao sam prekasno — dodao je. — Nekoliko sati prekasno. Više ga nisam mogao spasiti.

— Kao ni ja — kazao sam.

— Znam — reče Dall i sjedne na stolicu, pokrivši lice rukama. — Tragedija! Čista tragedija! Jadni Tony! Ne bi zgazio ni muhu, a objesili su ga pod optužbom da je ubio dječaka. Kakva ludost! Tony je volio pse, konje i djecu. Nije bio sposoban za takav čin.

— Po onom što sam dosad saznao — rekoh otežući — djelo je počinjeno u afektu. Tony je ušao u Lynnovu ku-

ću da nešto ukrade. Naišao je mališan i...

Edwin Dall odmahne rukom.

— Znam, znam — rekao je — tako se posvuda govori. Svi to ponavljaju. Ali čudim se da i vi u to vjerujete.

— Pokušao sam razgovarati s Lynnovima. Nisam uspio. Morao sam to odgoditi za sutra. Lynnovi su odmah poslije linča otišli kući.

— Zadovoljeni osvetom — doda Dall mračno.

— Otprilike tako. Ostali su bez jedinog djeteta. Bez nasljednika. I na to se mora misliti.

— Ja mislim o svom jedinom bratu, Tigere — reče Dall i zagleda se u pod.

Privukao sam drugu stolicu i sjeo nasuprot Dallu. Ostavio sam ga neko vrijeme na miru, a onda sam ga oprezno upitao:

— Dalle, kako ste došli u moju sobu?

— Kroz prozor — odgovorio je. — Netko ga je otvorio da prozrači sobu. Usput rečeno, lako sam se popeo.

— Hm — promrmljao sam — ali ipak se radi o čudnom načinu da se nekome dođe u posjet.

— Neka me ispričaju osobite prilike — reče Dall. — Moje pojavljivanje danas je dva puta izazvalo zaprepaštenje. Prvi put kad sam maknuo bratov leš, a zatim

kad sam htio ući u salun. Zaključio sam kako je bolje da nestanem nego da me ludači, da tako kažem, po drugi put objese.

— To... jedva da bi se moglo dogoditi — rekoh uz osmijeh. — Nego, Dalle, što bih mogao učiniti za vas?

— Tražim pravdu — odgovori Dall. — Pravednu zadovoljštinu za bratovu smrt.

— Hm — promrmljao sam — pravdu je tražila i obitelj Lynn.

— Ali ona se nije obratila ni šerifu ni Tigeru Texu.

— Bili ste već kod šerifa?

— Da. Molio sam ga za dozvolu da skinem s užeta bratov leš. Šerif Masterson savjetovao mi je da se obratim vama. Bojao se da ne nastanu nove komplikacije. Blackville je još uzbuđen. Mir u gradu Mastersonova je briga.

— U redu — rekoh — pričajte mi o sebi i bratu. Bili ste drugačiji nego on, zar ne? Kako se dogodilo da je vaš brat postao skitnica?

— Kažu da blizanci nisu slični samo po obličju — počeo je Dall. — To je u većini slučajeva možda istina, ali u mom i Tonyjevu nije.

— Razlikovali ste se?

— Po izgledu, ne. Nalikovali smo jedan na drugoga gotovo nevjerojatno. No u karakterima je bilo malo podudarnosti. Moj brat je odu-

vijek bio nemaran. Redovit posao bio mu je zazoran. O tome kako će sutra živjeti kao da nije razmišljao. Postao je skitnica. Ništa ga na to nije nagnalo. Bila je to njegova volja.

– A vi?

– Ja vodim očevo poduzeće u Greenvilleu. Otac je dobro uveo posao i pod mojim vodstvom poduzeće nije nazadovalo. Moj brat je imao svoj nasljedni dio, ali ni to ga nije zanimalo. Dobivao je, dakako, ono što mu je pripadalo. Nije morao gladovati. Nije morao provaljivati u tuđe kuće.

– Kako se dogodilo da je u Lynnovu kuću ipak provalio?

– Eh, to ne znam. Možda se i nije radilo o provali, kao što je tvrdio kauboj Hunk Stevens. On je mog brata donekle poznavao i nije ga trpio.

– Hm, sve mi je bliža pomisao da vaš brat nije bio kriv – rekoh. – Naravno, ostaje pitanje tko je ubio malog Lynna.

– Možda Hunk Stevens – kazao je Dall.

– Kako ste došli do toga?

– upitao sam začuđeno.

– Stevens je poznat po naglosti. Možda ga je spopao bijes i... poslije je okrivio Tonyja.

– Neće biti tako – rekoh.

– Lynnovi su došli na ranč

upravo u trenutku kad je Stevens vašeg brata uhvatio u bijegu.

– Nisam tome prisustvovao – odvrati Dall, podigavši ramena – i ne mogu nikoga optuživati. Pokušavam samo braniti brata. On nije mogao ubiti! To je isključivo. Tigere, Tony za takav čin jednostavno nije bio sposoban. On je volio...

– Konje, pse i djecu. To ste mi već rekli.

– Tražim pravdu, Tigere! Ne mogu se pomiriti s tim da na prezime Dall padne ljaga ubojstva. Poduzmite sve što možete da se slučaj objasni.

– To bih učinio i bez vašeg zahtjeva – odgovorih.

– Znam – kimne Dall. – Šerif mi je rekao da nećete mirovati dok sve ne dođe na svoje mjesto. Osim toga, danas ste se zbog moga brata izložili životnoj opasnosti.

– Kako ste se upravo danas našli u Blackvilleu? – upitao sam.

– Trebalo je da se ovdje sretnemo. Tony i ja – odgovorio je Dall. – Donio sam mu novac. Njegov dio za tri prošla mjeseca. On bi ga, dakako, odmah spiskao, ali što ćemo: jedni zarađuju, drugi troše.

U Dallovu glasu bilo je trpkosti koje možda i nije bio svjestan.

Razmišljao sam. S jedne strane, Edwin Dall nije morao biti nezadovoljan. On se trudio i trazio da što više zaradi, a njegov brat Tony bio je spadalo koje je rasipalo novac, ne brinući se o poslu i ne razmišljajući o budućnosti. Potucala i lijenčine nema više. Nema više diobe.

Edwin Dall kao da je pogodilo moje misli. Lice mu se smračilo. Rekao je:

— Tigere, ja sam volio svojega brata, razumijete li me?

— Svakako — odvratih. — I vi morate razumjeti da ne smijem bez odvagivanja odbaciti ni jednu jedinu mogućnost. Recite kakve su vam namjere?

— Odvest ću bratov leš u Greenville. Odlazim ujutro. Imam svoja kola. Bit će to žalostan povratak. S mrtvim Tonyjem... No htio bih se prije odlaska uvjeriti da je nemili slučaj u dobrim rukama.

II

Naš ulazak u salun izazvao je veliko iznenađenje. Ljudi su gledali u nas kao u čudovišta. No Dall je koračao uspravne glave ne osvrćući se ni na koga. Svi ti ljudi za njega su bili samo ubojice njegova brata.

Visoki Dall prešao je prostoriju i nestao napolju na kiši, koja je malo popustila.

Išao je ponovo k šerifu, kod kojega je još gorjelo svjetlo.

Začas sam bio okružen ljudima.

— Hej, Tigere, tko je to bio? — pitalo me odjednom više glasova.

— Duh koji se ukazao Samu i meni — rekoh podrugljivo.

Toga trenutka napolju je planuo hitac. Okrenuo sam se na peti i potrčao na ulicu. Na svjetlu ispred šerifova ureda ležao je u blatu čovjek koji se grčio od bolova. Bio je to Edwin Dall.

Ne obazirući se na opasnost, potrčao sam bliže. Dall je s mukom ustajao.

— Ostavite me, Tigere — mrmljao je — sam ću. Trčite za klipanom koji je pucao! Eno ga tamo, prijeko!

Strijelac je bježao. Voda je prskala ispod njegovih čizama.

U daljini je zagrmjelo. Nevrijeme se povuklo u Dark Hills.

S koltom u ruci dao sam se u potjeru.

Neznanaac je bio vraški brz. Jurio sam za njim drvenim nogostupom, ali nisam ga mogao stići.

Iza leđa sam odjednom začuo Mastersonov glas:

— Pazi, Tigere, opasan je! Istog trenutka je sijevnulo i metak se zabio pokraj mene u drveni zid kuće.

Masterson je vidio bljesak i pucao u tom pravcu. Zapucao sam i ja. Međutim neznanac je stigao do poprečne ulice i nestao s vidika.

— Za njim! — viknuo sam. Pretrčali smo ulicu. Začuo se konjski topot.

— U zaklon! — viknuo je Masterson, nestavši dugim skokom iza kace za skupljanje kišnice.

Ni ja nisam gubio vrijeme. Skočio sam u zaklon iza nekog stupa, ni sekundu prerano. Jahač je već jurio pokraj nas i pucao. Trenutak kasnije nestao je poput prikaze. Napuštao je grad.

Neznanac je imao na licu crnu masku.

Masterson je psovao.

— Pobjegao nam je! — žestio se. — Prokletnik je tako izrešetao kacu da sam se osjećao kao ispod vodoskoka.

— Kad bih sada imao Blackyja — gundao sam — mogao bih makar pokušati ...

Ništa se nije moglo učiniti. Nezadovoljni, vraćali smo se prema šerifovu uredu.

Al je u međuvremenu pomogao Edwinu Dallu da uđe.

— Ti poznaješ toga Edwina Dalla? — upitao sam Mastersona.

— Naravno — odgovorio je. — Poznavao sam i njegova brata. Stoga i nisam uvje-

ren u njegovu krivnju. Ali to što obojicu Dalla danas nisam vidio prvi put nije nikakvo jamstvo. Slažeš li se?

— Da. Čovjek se može prevariti.

— Morat ćemo o svemu tome temeljito razmisliti — progundao je Masterson.

Približavali smo se šerifovu uredu.

S nadstrešnica kiša se slijevala u potočićima. Masterson je zastao. Ispod šake uspio je pripaliti lulu, a onda je zagrabio dugim koracima.

— Kakvo gadno vrijeme! — promrsio je. — Kad u Blackvilleu počne kiša, tada lijeva danima. I kad još pomisliš na sve što je pred nama ...

— Na primjer? — upitao sam.

— Moram saznati gdje je zapeo Judge Ward — reče Masterson. — Poslao sam po njega, jer sam htio da se Tonyju Dalli sudi po zakonu, kako valja. Ali prije nego što dođe sudac, moram pripremiti papire. Čuješ li: papire! A ti znaš što to za mene znači. Oznojim se kad nešto potpisujem. Kad pogledam tintarnicu, počnu me mučiti grčevi u želucu. Mene možeš ubiti pisanjem.

— Ako sam te dobro razumio — rekoh — htio bi da ti sastavim zapisnike, ha?

Masterson je stao i pogle-

dao me pogledom zahvalnog bernardinca.

— Ti si pravi prijatelj! — rekao je.

— Ah — nasmijao sam se — preživjet ćemo i to.

Masterson me pretekao i otvorio vrata ureda.

Edwin Dall sjedio je zgrčen na klupi. Bio je sam.

— Gdje je Al? — upitao je Masterson.

— Otišao je po liječnika — odgovorio je ranjenik. — Metak mora napolje. Preostaje mi nada da će krpanje uspjeti.

— Izgubili ste mnogo krvi — rekao sam.

— Imam punu bocu viskija — dobacio je Masterson.

— To će pomoći.

— Nisam kukavica — reče Dall. — Radije ću stisnuti zube nego da se napijem. Neka doktor samo reže, izdržat ću.

— Svaka čast! — pohvalno će Masterson.

Toga trenutka pojavio se Al s doktorom. Dok je doktor raspremao svoju torbu, upitao sam:

— Tko je pucao, Dalle?

— Ne znam, Tigere — odgovorio je Dall. — U svakom slučaju, taj je čovjek znao koga gađa. I pogodio me.

— Možda je to čovjek na čijoj je savjesti mali Lynn — rekao Mastersonu.

— To nije isključeno — kazao je Masterson. — Utoliko me više ljuti što nam je klippan umaknuo.

— Trebam vruće vode — rekao je doktor. — A dobro bi bilo da razgovor odgodite za kasnije. Mister Dalle, ležite na leđa. Metak je u lijevom ramenu. Da je otišao malo dublje, uštedio bi vam ovu operaciju. Ali kad je tu gdje jest, moramo ga izvući. Zato ćete dobro stisnuti zube.

Dall je uzdahnuo. Svukao je kaput i krvlju natopljenu košulju. Al se pobrinuo za toplu vodu.

— I još nešto — reče doktor. — Nema dovoljno svjetla. U ovom mraku nitko razuman ne bi počeo ovakav posao.

— Doktor ima pravo — potvrdio sam. — Krajnje je vrijeme da se unese više svjetla u taj slučaj.

Masterson me pogledao.

Edwin Dall je stiskao zube, ali je ipak jaukao.

* * *

Sljedećeg jutra nije kišilo. Edwin Dall ležao je u hotelu »Union« u jakoj groznici, napolja bez svijesti. Pobrinuo sam se da dobije sobu pokraj moje, u kojoj me na neobičan način posjetio.

Njegov brat je u međuvremenu bio pokopan u Blackvilleu, jer se nije moglo

predvidjeti kada bi Edwin mogao krenuti kući. Tako je pogrebnik ipak došao do svojih dolara i bio je zadovoljan.

Masterson se pojavio rano i poveo me na Lynnov ranč.

Prije puta morao sam nešto pojesti. Neizbježni kartaši bili su već u salunu. Za jednim stolom bilo je vrlo živo.

— Pogledat ću časkom taj stol — rekao je Masterson sumnjičavo.

Trenutak kasnije mahnuo mi je da pridem.

— Igraju za par naušnica — šapnuo mi je.

Zlatni nakit ležao je nasred stola.

— Neka sam proklet — šaptao je Masterson — ako te stvarčice nisam vidio na ušima Sarah Lynn!

— Što? — upitao sam iznenađeno.

Masterson nije odgovorio. Umjesto toga udario je dlanom po stolu, tako da je igra odmah bila prekinuta.

— Hej, momci, nešto bih pitao — rekao je Masterson oštro.

— Što, šerife? Opet neki linč? — javio se mršavi kartaš, prkosno premjestivši cigaretu s jednog na drugi kraj usana.

— Odakle su ove naušnice? — upitao je Masterson.

— Rado bih čuo djevojči-

nu adresu! — kazao je jedan kartaš, izazvavši smijeh svojih suigrača.

— Mislim da mi je adresa poznata — promrsi Masterson. — Rendžer i ja upravo smo pri tome da krenemo. Ako me pamćenje nije napustilo, ove naušnice je nosila Sarah Lynn. Da bismo s tim bili načistu, nakit je zaplijenjen!

Masterson položi ruku na naušnice.

Kartaši se uzvrpolje.

— Nije li vas napustio razum, šerife? — skočio je mršavi. — Naušnice su moje vlasništvo!

— Nemoj me nasmijavati! — reče Masterson. — Baš tvoje? A odakle ti?

Masterson spremi naušnice u džep i izvuče kolt, jer je mršavi sumnjivo spustio ruku.

Oko stola zavládala je grobna tišina. Kartaši su se sklanjali u stranu.

Mršavi je bijesno buljio u šerifa.

Stajao sam u pozadini, spreman da svakog trenutka potegnem oružje.

— Odakle ti taj nakit? — ponovio je Masterson pitanje.

— Misliš li da sam ga ukrao? — žestio se mršavi.

— Odakle ti taj nakit? Pitam treći put! — zagrmio je Masterson.

— Kupio sam ga od Malog Pita. Jučer ga je donio ovamo.

— To mogu posvjedočiti — javio se drugi kartaš. — Bio sam prisutan kad je Small kupio naušnice za deset dolara.

— Jeftino, prokleta jeftino — kazao je Masterson. — Zasad će te stvarčice ostati u mom džepu. Razgovarat ću sa Sarah Lynn, jer me zanima kako su njezine naušnice dospjele u Blackville.

— Ali radi se o mom poštenom vlasništvu! — bunio se mršavi.

— Morat ćeš se strpjeti da to provjerim — odvрати Masterson i ostavi Smalla zabezeknutog.

Izašli smo. Konji su nas čekali. Uzjahali smo i izašli iz grada.

Bill Masterson skrenuo je prema Dark Hillsu, prema obroncima ispod kojih je bio ranč Lynnovih.

— Čudna priča — rekoh.

— Čudna — potvrdi Masterson.

— Tko je taj Mali Pitt?

— Nekadašnji kauboj. Već dugo ne nalazi posao. Napola se uništio alkoholom i više nije ni za što.

— Hm, ne bi li takav tip mogao biti ubojica Lynnova dječaka?

— Bi — procijedi Masterson. — Moram o tome razgovarati na ranču.

— Ondje je i kauboj Stevens.

— Hunk Stevens? Eh, on me posebno zanima. Tvrdio je da je Tonyja Dalla uhvatio tako reći na mjestu događaja, pri samom činu.

— Trenutak! — rekoh. — Stevens je izjavio da je Tonyja Dalla uhvatio kad je bježao s ranča. Toga trenutka dječak je već morao biti mrtav.

— Točno. Ali ljudi su shvatili da je Stevens zatekao Tonyja Dalla na djelu. Pokušao sam im protumačiti razliku. Nisam uspio. Tvrde glave.

— Do vraga, pa razlika je bitna! — kazao sam.

— Tigere, linč se dogodio u Blackvilleu — ojađeno će Masterson. — U toj prokleskoj rupi. U Blackvilleu se može događati ono što drugdje nije ni zamislivo. Tko ne mora živjeti u tom brlogu, može se smatrati sretnim.

— Bille — tješio sam ga — bilo je trenutaka kad si pjevao drugačije pjesme.

— Jesam, priznajem. Ali poslije ovog događaja prestano mi se nameće misao da skinem šerifsku zvijezdu i odem. Negdje bih valjda našao podnošljiviji posao.

Morao sam se nasmijati.

— Čuj, Mastersone, koliko si dugo šerif u Blackvilleu? — upitao sam.

— Otprilike šest godina.

— I koliko si puta u tom vremenu htio otići?

Odgovor je glasio:

— Hm...

— Po mome, svake godine tri do četiri put, je li tako?

— Da, ali...

— I dalje si šerif u Blackvilleu i kladi se da u sljedećih deset godina nećeš promijeniti posao.

— Misliš li da sam pustio tako duboke korijenje? Varaš se! Što me veže za Blackville? To što sam u njemu izgubio lijevo uho kad je onaj prokleti razbojnik Sancho Pandros...

— Znam tu priču — rekoh.

— Bio si prisutan.

— Tako je. I nisi skinuo zvijezdu. Ostao si šerif. Prilično sam siguran da ovaj put nećeš izgubiti uho.

— Još bi mi samo to trebalo! Ta, imam još samo jedno — reče Masterson i ošine me pogledom.

Požurili smo. Brzo smo se približavali brdima.

* * *

Mali Lynnov ranč ležao je u dolini između obronaka Hillsa. Priljubio se uz njih poput pileta koje od kvočke traži zaštitu.

Zdanja na Lynnovu ranču bila su nevelika i u prilično lošem stanju. Na mršavim pašnjacima bilo je malo stoke. Jedan je kauboj bio uistinu dovoljan.

Taj je kauboj bio već više puta spominjani Hunk Stevens.

Stevensa smo zatekli kako goni nekoliko goveda na pojilo u potoku.

— Zdravo, Hunk! — pozdravi Masterson i zaustavi konja. — Sa mnom je rendžer Tiger Tex. Htjeli bismo razgovarati s tobom.

— Ne znam o čemu — rekao je Hunk Stevens nerasploženo. — Što se tiče dječaka, ne mogu reći ništa novo. Sve što sam znao ispričao sam već više puta.

Hunk Stevens bio je momak uglasta lica i jake šije. Crvenokos i pjegav. Vodnjikave plave oči govorile su da voli alkohol. Lako je bilo pogoditi da je nagao čovjek.

— Samo mirno, Stevense!

— kazao je Masterson. — Rendžer je na specijalnom zadatku i rado bi sve čuo svojim ušima.

— Nebesa! — uzdahne Hunk Stevens i pogleda uvis. — Da ostavim posao i da sve ponavljam za novi par ušiju? Rendžer nije zadovoljan time što je sve čuo od tebe, Mastersone? Čovječe, sit sam te priče! Da makar nije takva kakva jest!

— Stevense — rekao sam — svatko obavlja svoj posao. Moja je zadaća da o svemu stvorim svoju sliku. Do nje mogu doći samo na taj način da razgovaram sa sva-

kim tko je tu priču, takvu kakva jest, osobno doživio. Stoga ću kasnije otići i k Lynnovima. Oni će mi također morati pričati o svemu što ima ikakve veze s ubojstvom njihova dječaka.

— Jedan mali — promrmlja Hunk Stevens. — Jadni roditelji. Bio je njihova jedina nada.

— Sirotinja — reče Masterson.

— Jesu i bili su — odvrati Stevens. — Novca je u toj kući malo.

— Nedostajalo je tu i ponešto drugo — dopuni Masterson svoju misao.

— Ako želite vrijeđati moje poslodavce — obrecnuo se Hunk Stevens — vratite se onamo odakle ste i došli. Imaju dovoljno svoga jada. A otkrili su da ih je Tony Dall i okrao.

— Najbolje će biti da pođemo do Lynnovih — kazao sam. — Ti ćeš s nama, Stevense. Rado bih vas sve imao na okupu.

— A goveda? — opitao se Stevens.

— Neće se izgubiti — rekao je Masterson. — Uskoro ćeš se vratiti. Ako se nekoj kravi što dogodi, možeš se ispričati biku. Idemo!

Hunk Stevens opsuje i stisne pesnice. Ali Masterson ga je promatrao takvim pogledom da je bez riječi okrenuo konja i pošao s nama.

Masterson i ja jahali smo iza njega.

* * *

Dom Lynnovih bio je najveći od tri skromna zdanja i nevelike staje.

Izdaleka smo čuli svadljivi glas gospodarice.

— Ako ti neprestano nisam za petama — vikala je — zaločeš u salunu i posljednji cent. Da nisi takav, naš sin bi još bio živ. Ništa se ne bi dogodilo.

— Sad sam ja za sve kriv! — grmio je rančer odnekud iz kuće.

— A tko bi bio?! Čak nisam sigurna da nisi uzeo nakit da ga zapiješ!

— Sarah, urazumi se! Nemoj me izluđivati!

— Govorim samo o onome što pretpostavljam — uzvraćala je žena. — Po mome, nakit je mogao završiti u tvojim rukama. A to je bilo jedino što sam naslijedila od majke!

— A ja sam naslijedio tebe! — grmio je rančer. — Sarah, urazumi se! Kako sam mogao ukrasti nakit ako je bio tu kad smo odlazili!

— Mogao si ga uzeti u posljednjoj minuti!

— Glupost! Do vraga, ne gnjavi me! Jesam li ja čovjek ili što sam? Jesam li se oženio tobom ili dadiljom?

— Kao da dadilja nije žena! — odbrusila je Sarah i

tako zalupila vratima da su zamalo izletjela iz šarki.

Time je rasprava bila završena.

— Hej, gazda, ovdje je šerif s rendžerom! — viknuo je Hunk Stevens.

— Sa mnom je Tiger Tex!

— dodao je Masterson.

— Neka! — uzvratio je rančer.

— Morao sam ih dovesti — ispričavao se Hunk Stevens.

Lynn i njegova žena izašli su iz kuće.

Slika što sam je vidio prilično se dobro poklapala s onim što sam zamišljao. Pre-
da mnom je bio oronuli rančer i raščupana žena, neuredna i izbezumljena.

— Što je? Što se događa? — upitala je muža, kao da je on kriv i za naš dolazak.

— Radi se o smrti vašega sina — rekao sam.

— Aha — promrmljao je rančer.

— Jest — potvrdio sam.

— Pa Dall je mrtav — kazao je rančer.

— Nema dvojbe — rekoh.

— Ali...

— Mi nismo sudjelovali — umiješala se žena. — S linčom nemamo veze. To su učinili drugi.

— U vašoj prisutnosti — rekao sam.

Masterson je izvadio iz džepa nakit i pokazao ga Sarah Lynn. Ona je odmah po-

segnula za naušnicama, no Masterson ih je vratio u džep.

— To je moje! — viknula je Sarah Lynn. — To su moje naušnice! Naslijedila sam ih od majke. Muž i ja upravo smo o njima razgovarali.

— Čuli smo — osmjehnuo sam se. — Bili smo slučajni svjedoci toga razgovora. Dakle sigurni ste da prepoznajete nakit?

— Kako ne bih bila?! — uzbuđeno će Sarah Lynn. — To je moje vlasništvo. Vratit ćete mi ga?

— Ako nam odgovorite na nekoliko pitanja — kazao je Masterson.

— Pitajte! Što vas zanima? Sve ću vam reći — soptala je Sarah Lynn. — Hoću natrag svoje stvari!

— Polako! — rekao je rančer i raskoračio se. — Šerife, kako ste došli do tih naušnica?

— Na to ću vam odgovoriti kasnije — odvratio je Masterson. — Da čujemo najprije rendžera!

— Dobro — popustio je Lynn.

— Kad se dogodila nesreća — rekao sam — vi ste bili u Blackvilleu u nabavkama? — upitao sam.

— Tako je — odgovori Lynn.

— Vaša žena je bila s vama?

– To ste čuli i znate zašto nisam mogao biti sam – kazao je rančer mrzovoljno. – Bez nje ne mogu ući ni u salun.

– Kad si posljednji put ušao – javila se Sarah Lynn – izašao si poslije četiri dana. Zalokao si novac što smo ga dobili za goveda.

– Samo polovicu – reče Lynn.

– Svadite se drugi put! – dobacio sam. – Što ste vidjeli kad ste se vratili? U prvi mah!

– Hunk se upravo rvao sa čovjekom koji kao da nas nikako nije htio dočekati.

– Taj je čovjek bio Tony Dall?

– Tako je.

Sarah Lynn je kimanjem potvrđivala izjavu svoga muža.

– Kako je počelo? – upitao sam Hunka Stevensa. – Zašto ste skočili na tog čovjeka?

Hunk Stevens kao da se naprezao. Koraknuo je prema meni i namrštio se.

– Počelo? – ponovio je moju zadnju riječ. – Počelo je kad sam htio ući u kuću. Trebao sam dječaka. Mali je morao hraniti kokoši.

– Znači, bio je živ?

– Ne. Htio sam reći da sam pretpostavljao da je kod kokoši, jer sam mu rekao da ih nahrani. Bilo je njihovo vrijeme. Ali, vidio sam da

hrana nije položena i da maloga nema. Umjesto njega, iz kuće je izjurio Tony Dall kao da ga gone đavoli.

– Što se zatim dogodilo?

– Što? Tony Dall je vikao: »Mali Lynn, mali Lynn!« Uhvatio sam ga za kaput i upitao što je s malim Lynnom. »Mrtav je!« rekao mi je Tony Dall. »Eno ga, leži u predsoblju.«

Pogledao sam Mastersona.

– Tako je pričao i meni – kazao je šerif. – nema razlike.

– Dobro – rekoh. – Nastavite, Stevense!

– Nema se više što reći – zaključio je kauboj i pljunuo.

– Tada su se pojavili oni – rekao je Masterson i pokazao rukom na Lynнове.

– Ne – kazao je Stevens. – Ne još. Zahtijevao sam od Dalla da pođe sa mnom. Nije htio. Nikako! Opirao se rukama i nogama. Morao sam upotrijebiti silu.

– Zašto se opirao?

– Bojao se – odgovorio je kauboj.

– Čega? – upitao sam.

– Bojao se mene – odgovorio je Stevens. – Kad sam vidio leš malog Christophera, shvatio sam čega se Dall boji. Bio bih ga najradije ubio, ali tada je došao gazda sa ženom. Ona je htjela Dalla ustrijeliti. Gazda se protivio, pa smo ga svezali i odve-

li u grad. Povezli smo i mrtvo tijelo malog Christophera. Šerif sve to zna.

Sarah Lynn je pokrila lice rukama i počela jecati.

– Urazumi se, ženo! – kazao je Lynn. – Ništa se više ne može promijeniti.

– Izgubila sam dijete! – jecala je Sarah Lynn. – Uzbudena sam! Najprije tako grozno ubojstvo, a zatim ovo čeprkanje! Šerifa i rendžera kao da više zanima sudbina Tonyja Dalla nego smrt mog djeteta!

– Varate se – rekao sam.

– Nemate pravo – dodao je Masterson. – Ali po svem što ste izjavili, moguće je da je Tony Dall zatekao dječaka mrtvog.

Nastao je tajac.

– Tko bi ga ubio? Možda ja? – javio se Hunk Stevens.

– Napominjem da Dall nije bio stranac u ovoj kući i da u njoj nije ništa izgubio.

– Recimo da je htio nešto pojesti i popiti – kazao je Masterson. – Nije li to plaćao?

– On i plaćanje! – nasmijala se Sarah Lynn. – Ne shvaćate li da je ukrao nakit?

– Ne bih rekao – odgovorio sam. – Na vašem mjestu ne bih to tvrdio.

– Tako? – javio se Hunk Stevens. – A meni se čini da je Tony Dall bio kradljivac!

– Kako je onda nakit do-

spio na kartaški stol u salunu? – upitao sam.

Masterson je odmjerio pogledom ljude s ranča i dometnuo:

– Kako se dogodilo da ga je Small kupio od Malog Pitta?

– Što?

– To što sam rekao – odgovori Masterson.

– Ako je tako – reče Lynnova žena – Small ga je dobio od Pitta ili od Tonyja Dalla.

– Kako? – upitao sam. – Rekli ste da ste Tonyja Dalla predali šerifu. On dakle nije mogao prodati nakit.

Lyunovi i njihov kauboj zbunjeno su se pogledali.

– Ne proizlazi li da smo došli do razumnog zaključka, Tigere? – upitao me šerif.

– Slažem se – rekoh. – Jadni Dall, bio je nedužan! Ubojica je kradljivac nakita, a kradljivac nije bio Tony Dall.

– Prokletstvo! – izustio je rančer i ošine pogledom svoju ženu. – Dall je na tvojoj savjesti!

– Na mojoj savjesti? – viknula je Sarah Lynn uzbuđeno. – Ti si čist, je li? Zar se ne sjećaš da sam samo zbog tebe krenula u Blackville? Da sam ostala kod kuće, ništa se ne bi dogodilo!

– Do vraga, trebalo je da

povedem maloga! – vapio je rančer.

Sarah Lynn se uzvrpoljila i malo je nedostajalo da se baci na muža.

Morao sam se umiješati.

– Slušajte – rekoh – iza-berite neko drugo vrijeme za prepiranje. Tony Dall nije ubojica vašeg djeteta. Ubojica je na slobodi i moramo ga naći!

Činilo se da je rančeru prvom ta tvrdnja doprla do mozga.

– Rekli ste – kazao je – da je Mali Pitt prodao nakit?

– Točno – potvrdio sam.

– Ako je Small govorio istinu.

– Tako je tvrdio – dometnuo je Masterson. – Gdje da nađemo toga lopova?

Pošteno rečeno, nisam se nadao korisnom odgovoru. No ugodno me iznenadio Hunk Stevens.

– Ja znam – kazao je. – Ako tražite njega, znam gdje bi mogao biti.

– Gdje? – upitao je Masterson.

– Bio je kod nas dan prije nego što je dječak stradao. Tražio je posao.

– Istina – umiješa se Lynn. – Poslao sam ga k Redwillu. Rekao sam mu da meni kauboj nije potreban, a da Redwill traži ljude. Daka-ko, bio sam načistu s tim da neće zaposliti čovjeka kakav je Mali Pitt.

– Onda idemo k Redwillu – rekoh.

– Prije toga htjela bih čuti jedno objašnjenje – obratila se Sarah Lynn šerifu.

– Objašnjenje? – Masterson ju je pogledao. – Možda nisam objasnio kako sam došao do vašega nakita?

– Jeste – reče Sarah Lynn razdraženo. – Ali nisam čula kako da ja dođem do svojih naušnica.

– Evo, imate ih! – reče Masterson i dobaci joj ih.

Sarah Lynn ih zgrabi i počne pričvršćivati na uha. Otišli smo s ranča.

Tražili smo Malog Pitta.

III

– Na Redwillov ranč stići ćemo tek sutra – gundao je neraspoloženo Masterson.

– Možda ćemo Malog Pitta naći prije.

– Toliko sreće nećemo imati – kazao je Masterson. Nismo je imali.

Na Redwillovu ranču sanzali smo da je Mali Pitt do-đuše bio ondje, no predradniku Abbotu zapovjedbno je da ga otjera.

Taj Jack Abbot bio je snažan i zaključio sam da Mali Pitt nije otišao bez posljedica. Da se na ranču više nije pojavljivao, vjerovao sam na riječ i Redwillu i njegovu mišićavom predradniku.

– Što ćemo sada? – upitao sam Mastersona kad

smo odlazili neobavljena posla.

— Ne znam — progundao je Masterson smrknuta lica.

— Kad konačno nađeš trag, klipani rastjeraju divljač.

— Redwill i njegov predradnik nisu znali da mi tražimo za Malim Pittom — rekao sam. — Zašto da ga onda zadržavaju?

— Da, ali...

— Hej, pogledaj! Tko je ono? — upozorio sam Mastersona, koji je jahao oborene glave.

Prolazili smo malim klan-
cem. Pred nama je bila Crossyjeva spilja i mala livada presječena potočićem. Pokraj potoka ležao je čovjek sa šešišom preko lica, ruku prekrivenih na trbuhu. Činilo se da spava.

— Pa to je Mali Pitt! — iznenadio se Masterson.

— Je li moguće?

— Ako se ne varaš, sreća nam se ipak osmjehnula! — rekao raspoloženo.

— Ako se ne varam? To je Pitt glavom! Siguran sam u to — kazao je Masterson i sjahao.

Pitt nije spavao. Skočio je na noge i posegnuo za kol-
tom.

No ja sam već bio spreman da pucam i pokrio sam Mastersona.

— Ne diraj željezo, Pitte — viknuo sam — jer ćeš se opeći! Zar ne vidiš kako se nas

dvojica veselimo susretu s tobom?! Ti bi to pokvario olovom, je li? Budi razuman. Umjedsto metaka, razmije-
nit ćemo nekoliko riječi.

Pitt je uvidio da mu ne preostaje drugo nego da zaista bude razuman.

Svoje ime zaslužio je s pravom. Mali Pitt bio je nizak, no prilično snažan, zbijen, čvrst i okretan. Alkohol mu je na licu ostavio duboke tragove. Oči su nemirno zvjeralale naokolo.

— Što hoćete od mene? Ništa nisam učinio — rekao je.

Svojim prvim pitanjem Mali Pitt se branio. Tko to čini a da nije prisiljen, zapravo se optužuje. Tako makar kaže stara mudrost.

— Dragi Pitte — kazao je Masterson kao da govori djevojci — nas dvojica na-
prosto čeznemo za tobom. Sigurno si čuo da je ubijen Lynnov sin.

— Jesam... dakako — zamuckivao je Mali Pitt. — Ubojica je obješen i to je sve.

— Polako, Pitte! Kažeš da je ubojica obješen. A ako nije? Ako je jedan čovjek linčovan, a drugi je ubojica, ne znači li to da ubojica slobodno šeta naokolo?

— Znači da bih to mogao biti ja? — upitao je Pitt. — Vas dvojica ste poludjeli!

— Opet izlijećeš pred ru-

do, Pitte – nastavio je Masterson. – Nisi li ti bio na Lynnovu ranču?

– Jesam, kao i na Redwillovu.

– Znamo, znamo. Ali k Redwillu si došao tek dva dana kasnije. Dan poslije posjeta kod Lynna ubijen je dječak i ukraden je nakit. Mislim na naušnice, Pitte, koje si navodno prodao našem zajedničkom prijatelju Smallu za ciglih deset dolara.

Pitt nas je zbunjeno pogledao, a zatim se počeo smijati.

– Gle, gle! – kazao je. – To je zaista smiješno! Dakle u tom grmu leži zec! Čujte, ljudi, to s nakitom mogu vam odmah objasniti. Mislio sam da je bezvrijedan. Inače bih tražio više.

– Slušaj, Pitte – rekao sam – ne radi se o cijeni, nego o tome da je nakit bio kod tebe. Upravo si sam priznao da si ga prodao Smallu.

– To ne poričem – kazao je Pitt.

– Zanima me kako si došao do naušnica Sarah Lynn.

– Nisam znao da su njezine – odgovorio je Pitt kolutajući očima. – Nego, vi zaista mislite da sam ja ubio dječaka?

– Ne budeš li nam valjano objasnio kako se nakit našao kod tebe...

– Budite bez brige, to je lako – rekao je Pitt i zamišljeno dodao: – Ali bojim se da mi nećete vjeravati.

– Hajde pričaj!

– Nakit sam našao.

Masterson i ja pogledali smo se sumnjičavim pogledima.

– Dragi Pitte – nastavio je Masterson ljubaznim tonom – zar se nisi mogao sjetiti nečega što bi makar zvučalo razumnije? – Zatim je naglo podigao glas: – Zar misliš da smo budale?

– Ah, ne – branio se Pitt.

– Ali takva je istina!

– Dobro – rekoh. – Pitte, ispričat ćeš nam sada kako i gdje si našao naušnice Sarah Lynn.

Mali Pitt pogleda jednoga pa drugoga. Činilo se da traži prave riječi. No zapravo je tražio nešto drugo.

Odskočio je zečjim skokom u stranu i zapucao.

Da nisam trzajem podigao Blackyja na stražnje noge, bio bih pogođen. Masterson se sklonio iza stabla i opalio. Nije pogodio. Pitt je trčao uz potocić kao da ga gone đavoli.

Opazio sam njegova konja kako pase među visokim grmljem. Nije smio stići do njega.

Preostalo mi je da ga nagazim. To se nije moglo izvesti nježno i Mali Pitt se naglo promijenio. Dvije su cijevi bile uprte u njega.

– Hajde, Pitte, pričaj! – rekao sam.

– Ne vjerujete mi! – ponavljao je Pitt.

Nemirne oči škiljile su prema koltovima i prema konju koji je mirno pasao kao da se s njegovim gospodarom ništa ne događa.

– Počni! – viknuo sam.

– Priča je kratka – rekao je Pitt. – Nakit sam našao nekoliko koraka dalje od ovog mjesta gdje stojimo. Bio je u kartonskoj kutijici poklopljenoj kamenom. Unutra je bilo pismo koje mi ništa nije govorilo. Kutija i pismo još su ovdje. Uzeo sam samo naušnice i prodao ih Smallu.

– Kažeš da je ta tvoja kratka priča počela ovdje?

– upitao je Masterson nepovjerljivo.

– Gore, u Crossyjevoj rupi – odgovorio je Pitt. – U njoj sam prenoćio. Sutradan, na putu k Redwillu, sreo sam Smalla.

– Pokaži nam kutiju i pismo! – zatražio sam.

– Dobro – reče Mali Pitt. Činilo se da mu je odlanulo.

Masterson dade znak koltom i Mali Pitt pokorno pođe pred nama prema Crossyjevoj spilji. Po kamenoj uzbrdici nije se moglo brzo hodati.

Mastersona i mene mučilo je pitanje što će se dogoditi. No Mali Pitt kao da se nije

zabrinjavao. Kad smo stigli do spilje, začas je izvukao malu kutiju. Ozarena lica pružio ju je Mastersonu.

– Kutija je tu – mrmljao je Masterson. – Pismo također.

– Šerife – kazao je Mali Pitt – sve što sam rekao prava je istina!

– Pokaži mi pismo! – zamolio sam Mastersona.

Masterson mi pruži zgužvani papir, no slava su bila jasna, pisana prije kratkog vremena.

– Trenutak! – javio se Mali Pitt i posegnuo za pismom.

– Stoj! – opomenuo ga je Masterson. – Jesi li poludio? Hoćeš li da te napunimo olovom? Jedna sumnjiva kretnja i moj će se prst skvrčiti, Pitte!

– Ali, šerife – zbunio se Pitt – mislio sam... htio sam... zbog...

– Što je? – upitao sam. Pitt je bio začuđen.

– Pismo... – izustio je.

– Što je s pismom? – upitao sam.

– Nije isto – reče Pitt.

– Glupost! – obrecnuo se Masterson. – Nije isto? Što to znači?

– Mislim da to nije ono pismo koje sam našao u kutiji – odgovori Pitt.

Zašto ne bi bilo tako, sinulo mi je!

– Kao da netko ovdje ra-

zmjenjuje poruke — kazao sam.

— Ali ne čini mi se da imamo u rukama ljubavno pismo — otegnuto će Masterson.

Imao je pravo.

Pismo je glasilo:

»Spomenuto nisam dobio. Može biti vraških neugodnosti padne li u krive ruke. — Žabac«

* * *

— Tko je Žabac? — upitao je Masterson.

— Nemam pojma — odgovorio je Mali Pitt. — Ono pismo bilo je napisano na žutom papiru. Ovo je na bijelom. To mi je upalo u oči i zato sam vas htio upozoriti da se ne radi o istom pismu. Na onom papiru nije bio potpisan Žabac.

— Nego?

— Golub!

— Hm, hm — mrmljao je Masterson. — Znači da je Golub ostavio Žapcu nakit Sarah Lynn.

— Čini se da je tako — rekoh.

— Sve mi to nije baš jasno.

— Morat ćemo se potruditi da bude jasnije — kazao sam. — U svakom slučaju, nakit Sarah Lynn tu igra neku ulogu.

— Sad mi je žao što ga nisam zadržao u džepu — reče Masterson neraspoloženo.

— Možda je dječak ubijen upravo zbog nakita — umi-

ješao se u razgovor Mali Pitt.

— Je li? — podrugljivo će Masterson. — Pitte, bez tebe bismo bili nemoćni.

— To nisam rekao — uvrijeđeno će Pitt.

— Što ćemo s njim? — upitao je Masterson, pokazavši glavom prema Pittu.

— Mislim da je govorio istinu i neka ide — rekoh.

— Slažem se — pristane Masterson.

— Prve razumne riječi što sam ih ikad čuo od šerifa i rendžera — rekao je zajedljivo Pitt i pružio ruku da mu vratim kolt.

Čim sam to učinio, okrenuo se i izazivački polako krenuo prema svom konju.

— Klipan je drzak — dobio je Masterson.

— Jest, ali pomogao nam je da napredujemo — rekao sam.

— Nisam takav optimist — gundao je šerif, zabacivši šešir i počevši se po glavi.

— Do vraga, što znači to pismo? Kome je upućeno? Tko ga je napisao? Kad pomislim na ta pitanja, koja traže odgovore, zamagli mi se pred očima. Tko će od toga sastaviti izvještaj?!

— Ah, zbog izvještaja ne moraš posijediti! — nasmi-
jao sam se.

— Ipak bi bilo bolje da negdje potražim manje naporan posao.

— Dobro — rekoh. — Ide-
mo pravo u Blackville i oslo-
bodi se toga tereta.

— Pa da me cijeloga živo-
ta muči pitanje što je bilo sa
Žapcem i Golubom? Ne, dra-
gi moj, radije ćemo to razja-
sniti.

Masterson je odlučna lica
uzjahao. Na žalost, nije pra-
vo znao, kamo da krene.

Ja sam okrenuo Blackyja
prema Redwillovu ranču.

Na ranču smo upali ravno
u gužvu. John Redwill uzja-
hivao je konja.

— Došli ste u pravom tre-
nutku! — doviknuo je iz sed-
la. — Rendžer i šerif su ovog
časa pravi ljudi na pravome
mjestu!

— Što se događa? — upi-
tao sam.

Oko rančera okupljali su
se jahači. Činilo se da kreću
u neki opasan pothvat.

— Stado koje je bilo na pa-
ši uz Yellow Creek prošle
noći je ukradeno — rekao je
Redwill.

— I to ste opazili tek sada?
— čudio se Masterson.

— Kod goveda su bila dva
kaubojja. Kradljivci su ih sve-
zali. Otkrio ih je predradnik
Abbot. Vratio se ovamo prije
nekoliko minuta.

— Koliko je goveda nestalo?

— Petnaest, ali prvora-
zrednih! — žestio se Redwill.

— Dio sam namjeravao pro-
dati u Santa Féu. Trebalo je
da dobijem priličnu hrpu
novca.

— Možda ćete vratiti gove-
da — pokušao je Masterson
umiriti rančera.

— Što znači »možda«? —
vikao je Redwill. — Džentl-
meni, vi jašete s nama! Po-
trebni ste mi da pohapsimo
kradljivce.

Tom zahtjevu nismo se
mogli oprijeti i tako smo
krenuli u pustolovinu.

Krada Redwillovih goveda
isprva kao da nije bila ni u
kakvoj vezi s ubojstvom Lyn-
nova dječaka, s linčom To-
nyja Dalla i s krađom nakita
Sarah Lynn. Međutim usko-
ro smo uvidjeli da sve to po-
vezuje neka nit. Nejasna, ali
prisutna. U prvim trenucima
teško sam nalazio tu vezu,
pogotovu kad sam uzimao u
obzir pokušaj da bude ubi-
jen Edwin Dall, koji je tre-
nutno ležao u hotelu
»Union« u Blackvilleu.

Tko je čovjek koji je pucao
na njega i na mene, strijelac
koji nam je pobjegao u oluj-
noj noći?

Razmišljajući o tome, us-
poređivao sam toga čovjeka
s svim ljudima što sam ih
upoznao. Morao sam prizna-
ti da mi ta usporedba ne do-
nosi ništa. Nije se poklapala
ni sa čim što sam u među-
vremenu saznao.

Tako smo jahali prema
Yellow Creeku, da bismo na-
šli tragove kradljivaca stoke.

— Petnaest grla mora
ostaviti prokleta širok trag
— kazao je Redwill. — Mora-

li bismo biti slijepci da ga ne vidimo. Kauboji koji su se brinuli o stadu sigurno su već u potrazi. Mogli bismo za njima poći kočijom!

— Ovisi o brzini — javio se Abbot. — Ako su kradljivci imali dovoljno vremena da u nekom klancu preudese žigove, situacija se mijenja.

— Da — potvrdio je Redwill. — Ponekad je teško dokazati stvarno vlasništvo.

— Ostavite to meni — rekao je Masterson. — U tome imam nekih iskustava. Tifer zna da nam preudešeni žigovi nisu nikakav problem.

— Tako je — potvrdio sam.

— Držim vas za riječ — reče Redwill. — Ja se još nisam oslobodio straha da lopovi u međuvremenu neće krivotvoriti žigove.

— Za to su imali nekoliko sati vremena — kazao je Abbot. — Napad se dogodio malo poslije ponoći, kad su naši kauboji spavali.

— Sad će tome biti deset sati — zamišljeno će Redwill. — Imali su dovoljno vremena.

U takvom razgovoru stigli smo do Yellow Creeka, koji je na tome mjestu krivudao između stijenja i malih sočnih pašnjaka.

Tu je zemlja bila Redwillova. U nizini je bila vlasništvo Alana Medforda. Njegov je dio bio bogatiji, no Redwill

je bio zadovoljan s onim što mu je pripadalo.

Ono što se nije moglo lako pojmiti bila je slika što nam je uskoro iskrsla pred očima. Redwillovi kauboji sjedili su kod oborena stabla i kunjali.

Vidjevši ljude koje je zamišljao u potjeri, Redwill je pobjesnio. Stado je ukradeno, a oni drijemaju!

— Što je to?! — viknuo je Redwill sjahavši. — Pobit ću ih! Huslow, Parker, jeste li sišli s uma? Sunčate se i dangubite na moj račun! A lopovi, oni se vas ne tiču, ha?

Jedan od kauboja bio je dugonja i nadvisivao je Redwilla za glavu. Taj ga je odmjerio s visine i mirno rekao:

— Gazda, ništa se tu nije moglo učiniti.

— Ništa?

— Upravo tako — dometnuo je drugi kauboj, sušta suprotnost svoga druga, maleni debeljko. — Je li tako, Bude?

— Tako je, Dick, kao što sam rekao gazdi — odgovorio je dugonja. — Ništa nismo mogli poduzeti.

— Zašto? — zagrmio je rančer.

— Zato što nema tragova, gospodine Redwille — odgovorio je Bud, očito uvrijeđen.

— Moj prijatelj Dick i ja nismo kunjavci. Da smo imali priliku, iskoristili bismo je i ničija nam pomoć ne bi bila

potrebna. Međutim mi nismo slijepci!

— Dosta! — izderao se predradnik Abbet. — Čovjek vas ostavi da čuvate goveda, a vi spavate. Mogli su vas strpati u vreću!

— Ah — javio se Dick — vičite na Buda. On uz vatru priča takve priče da svaki put zaspim.

— K vragu s tim! — otre-sao se Masterson. — Ali petnaest goveda mora ostaviti za sobom neko govno!

— Pogledajte sami, šerife! — rekao je Dick. — Nema ničega!

— Mičite se! — grmio je Redwill, jašući u krugu.

Trava je na tome mjestu bila, dakako, izgažena. No trag nije vodio nikamo.

— Ništa! — izustio je Redwill.

— Nije moguće — vrtio je glavom Masterson.

Ja sam se smijuljio.

— Kradljivci su bili dovoljno pametni da stoku nagnaju u potok — rekao sam.

Redwill je zauzdao konja.

— Naravno — kazao je. — Mojim glupanima to nije palo na um!

— Gazda... — zaustio je Dick.

— Abbote — viknuo je Redwill — miči ih! Pobit ću ih kao zečeve!

— Razumijem, gazda — reče Abbot i obrati se kaubojima:

— Momci, sutra je trideseti. Jašite na ranč i bit ćete isplaćeni.

— Tako? — reče Bud. — Netko će to požaliti.

— Što? — izderao se Redwill. — Prijetnja?

— Ne — rekao je Bud. — Ali kad zaprijeti opasnost, ne otpuštaju se odvažni ljudi.

— Gubi se! — viknuo je Redwill. — Gubi se ili ću učiniti nešto što šerifu ne bi bilo po volji.

— Čuli ste gazdu — kazao je Abbot. — Hajde gubite se! Kauboji su se pokunjili i uzjahali.

— Kad imaš takve ljude — žestio se Redwill — nije čudo da ostaneš bez najboljih grla. Abbote, dosad sam mislio da si pravi čovjek. Ta dvojica bila su tvoj izbor!

— Jesam li mogao znati da uzimam magarce? — upitao je Abbot.

— Gubimo vrijeme! — javio se Masterson.

— Tako je — potvrdio je Redwill.

Rančer je bez riječi potjerao konja u potok.

* * *

U potočnom koritu nije se, dakako, ništa vidjelo.

Pretpostavili smo da su goveda otjerana nizvodno.

Činilo se da ta pretpostavka nije bila najmudrija. Obale su bile stjenovite i nigdje se nije moglo vidjeti mjesto

gdje bi kradljivci izgnali goveda na neki brži put. Činilo se da uzalud tumaramo.

— Gazda — javio se iznenada Abbot — otići ću gore i vidjeti što je pred nama. Odavde se ne može ništa zaključiti. Jašite vi dalje, a ja ću se javiti.

Ne očekujući Redwillov odgovor, Abbot je pognao konja usjekom koju smo opazili tek kad smo se osvrnuli za njim.

Abbotova zamisao činila nam se razumnom. Spustit će se k nama i reći nam što je vidio. U međuvremenu mogli smo napredovati.

Redwill je mahnuo dajući nam znak da ga slijedimo. Činilo se da je njemu vijuganje potoka donekle poznato.

Teško smo napredovali. Konji nisu nalazili čvrstu podlogu i bili su nemirni. Sreća je bila jedino u tome što voda nije bila duboka. Tek tamo, niže, vidjeli su se sumnjivi kovitlaci.

Abbota smo mogli neko vrijeme promatrati kako se penje, ali tada se vodotok suzio i našli smo se između stijena koje su nas naprosto ukliještile.

— Na ovom putu stoku nećemo naći — rekao je Masterson.

— Uzvodno je nisu mogli goniti — kazao je Redwill. — Ondje je još gore. Goveda se ne bi dala.

— Aha — mrmljao je Masterson. — U svakom slučaju, sebi i svom konju želim pedalj čvršćeg tla.

Mastersonov konj je nemirno frktao.

— Ni ja ne uživam — rekao je Redwill. — Ali vi ste za to makar plaćeni.

Masterson je progutao slinu.

— Slušajte, Redwille — rekao je razdraženo — ako mislite...

Htio sam se umiješati u čarku, ali dogodilo se nešto sa čim nitko nije računao.

Uz lom i tutnjavu srušio se velik komad stijene i Redwill bi stradao da njegov konj upravo toga trenutka nije pobočke krenuo natrag.

Redwill je nestao u uski-pjeloj vodi. Malo kasnije isplivao je na površinu užasnuta lica. Konj je nestao ispod njega. Kauboji su ga uspjeli uhvatiti. Masterson je pomogao rančeru da se izvuče na sigurnije mjesto.

— Prokletstvo! — grmio je Redwill. — Što se ovdje događa? Oživjele su stijene, je li? Gromada me umalo samljela!

— Konj je bio pametan — procijedio je Masterson.

Tražio sam pogledom Abbota, no momak je jednostavno nestao. Uzvisina na kojoj je morao biti stršala je gola u nebo.

– Čudno – rekoh sam sebi.

– Što? – javio se Redwill.

– Pećina se osipa! Toga ima u ovom kraju koliko hoćete. Kihneš i dobiješ kamen u glavu!

– Hm – rekoh. – Tko je kihnuo? Nisam opazio da netko pati od hunjavice.

Redwill i Masterson pogledali su me začuđenim pogledima.

– Mislite li da grom nije tresnuo iz vedra neba? – upitao je Redwill.

Najbolji odgovor bili su pucnjevi. Jedan metak prošao je blizu moje glave.

– Klopka! – viknuo je Masterson. – U zaklon!

– Brzo, momci! – opomenuo je Redwill kauboje koji kao da su se u prvom trenutku zbunili.

– Netko puca s Golubove stijene – dodao je.

Meci su bili ispaljeni iz puške. Dolazili su iz velike udaljenosti.

Slika mi se počela pomalo bistriti. Stijena se obrušila prerano. Kako je zapriječila tok, voda se počela pjeniti i tražiti novi put. No zapreka nije bila iza, nego ispred nas, na pravcu kojim nismo htjeli ići dalje.

– Natrag! – viknuo sam.

– Ljudi, natrag!

Redwill je uvidio kako nema smisla da bude na nišanu.

Jedan je kauboj upravo bio okrznut i divlje je okrenuo konja protiv stroje. Ostali su pohitali za njim.

Redwill je besmisleno zapucao prema Golubovoj stijeni, kolt je nije mogao doseći. Detonacije su se tupo odbijale od obala i gušile u šumu vode.

– Oprez! – viknuo je Masterson.

Ponovo se u potok sručilo kamenje, ispred i iza nas.

Gonili smo konje da se što prije maknemo iz opasnog položaja, iz kojega nismo mogli vidjeti protivnika.

Blackyja sam nagnao da se popne na obalu upravo ondje, gdje je iz korita izašao Abbot. Krenuli smo u njegovu pravcu.

– Hej, kamo ćete? – povikao je za mnom Redwill.

– Tražimo Abbota! – uzvratio sam.

– Abbota? On je gore, na Žapcu!

Zauzdao sam konja.

– Gdje? – upitao sam.

– Na Žapcu – odgovorio je Redwill začuđeno i prišao bliže. – Zašto se čudite? Stijena je poznata pod tim imenom. Odavde, to ne možete vidjeti, ali s druge strane, sa sjevera, nalikuje na žabu.

– A Golub? – upitao sam.

– Tako se zove ona druga stijena, na kojoj se uvijek gnijezde te ptice.

Prišao je i Masterson.

— Čuješ li, Tifere? — vikao je. — Žabac i Golub!

— Čuo sam — rekoh.

Rančer nas je promatrao i slijegao ramenima.

— Ne razumijem — kazao je — o čemu govorite.

— Mi razumijemo — rekao je Masterson.

Više nisam htio gubiti vrijeme. Pognao sam Blackyja prema Žapčevoj stijeni.

Redwill me htio pratiti, no Masterson ga je zadržao. Iz žustre prepirke razabrao sam da govore kako da se domognu Golubove stijene, koja je bila na drugoj strani Yellow Creeka, tako strmoj da se iz potoka na nju nitko nije mogao popeti.

Nasuprot tome, Žapčeva stijena mogla se svladati. A s nje se survalo kamenje.

Zanimalo me gdje je Abbot.

Kauboja kao da je progutala zemlja.

Blacky je bio dobar penjač. U godinama našeg lutanja Dark Hillsom to je zaista izvrsno uvježbao.

Doduše Abbotov konj svladao je uspon lakše. Činilo se da je njemu poznat svaki kamenčić.

Blacky i ja također smo dobro napredovali. Stijena je doduše bila viša nego što se činilo gledajući iz potoka, ali penjali smo se. Yellow Creek već je bio duboko is-

pod nas. Na mjestima gdje je bio sužen voda se pjenila.

Žabac i Golub, mislio sam. Je li to slučaj? Nije! Ljudi koji su Crossyjevu spilju koristili kao poštanski sandučić sigurno su se poslužili nazivima tih stijena. Zašto, to mi nije bilo jasno, ali odlučio sam da se to raščisti ili da me u ovom kraju više ne zovu Tiger Tex.

Ispred mene planuli su hici.

Bio sam spreman za napad, no strijelci nisu gađali mene. Pucalo se iza oštrog zavoja strme staze i nisam mogao vidjeti što se ondje događa.

— Hajde, Blacky! — rekao sam.

Ali Blacky je napravio nekoliko koraka i počeo se propinjati.

Iznenadio nas je Redwillov predradnik Abbot. Bio je uzbuđen.

— Ah, Tigere — rekao je — dodite! Brzo, jer inače će nam pobjeći! Sam sam nemoćan! Lopovi...

— Koji lopovi? — upitao sam.

— Oni koji su survavali kamenje! — kazao je Abbot. — Htjeli su vas pobiti u potoku. Dobro je što sam se popeo ovamo. Na žalost, prekasno sam ih otkrio.

Abbot mi je mahnuo i pustio konja da ide natraške.

Okretanje na toj uskoj stazi nije bilo moguće.

Bio sam začuđen ali poslušao sam Abbota.

Uspeli smo se na malu zaravan.

Osim nas, nigdje nikoga nije bilo.

— Nestali su — rekao je Abbot.

— Vidim. Pucali su na vas?

— Da. Uzvratio sam im. Bila su dvojica. Jedan ima bradu lisičje boje.

— Hm — promrsio sam.

Abbot me gledao svjetlucavih očiju.

— Što je, rendžere? — upitao je.

— Ništa — odgovorio sam.

— Recite, Abbote, jašete li uvijek natraške kad su vam za leđima ljudi koji po vama pucaju?

Abbot me nijemo promatrao.

Sljedećeg trenutka imao sam kolt u ruci.

— Ruke gore, Abbote! — rekoh hladno. — I nikakvih gluposti! Napad kamenjem vaše je djelo!

— Poludjeli ste! — viknuo je Abbot.

Ne obazirući se na to što se nalazio pred mojom cijevi, potegnuo je.

Stegnuo sam prst. Abbot je pao sa sedla i strmoglavio se u dubinu.

Pao je u potok.

* * *

— Što ste učinili? — viknuo je uzbuđeno Redwill. — Ubili ste moga najboljeg čovjeka!

— Htio je pucati u mene — kazao sam hladno.

— Abbot? Ne vjerujem!

— Pitajte ga — promrsio sam.

— Do vraga, što govorite? Kako se to dogodilo?

— Tako što je vaš predradnik Abbot htio odigrati glupu komediju — odgovorio sam.

— Komediju? Kakvu komediju?

Redwill se prijeteci ustobočio preda mnom. Ljudi su se okupili oko njega.

Masterson se progurao na moju stranu. Naoko se nije miješao u sukob, no bilo je jasno za koga bi potegnuo.

Ljudi su čuli pucanj i vidjeli Abbotov pad. Otad su uzbuđeno čekali moj povratak.

— Odmah ću vam objasniti kakva je to bila komedija — kazao sam rančeru ozbiljnim tonom. — Abbot mi je rekao da se sukobio s dvojicom razbojnika koji su na nas survali stijenje.

— Svaka mu čast! Zar nije trebalo da puca? Je li trebalo da ga u znak zahvalnosti skinete sa sedla?

— Abbot je glumio! — rekoh. — Odao se malom gre-

škom. Kad je to opazio, htio je pucati u mene.

— Mogao je računati s tim da će Tiger Tex biti brži — javio se prvi put Masterson, žmirkajući.

Redwill ga je odmjerio od glave do peta.

— Svatko se može prevariti, Redwille — rekao sam. — Predlažem da potražimo leš.

— Nemoguće! — kazao je Redwill kao da se obraća Mastersonu. — Ne, to ne mogu vjerovati! Abbot je bio vjeran i pouzdan.

— Leš je vjerojatno otplutao — rekao je Masterson.

— Meni se čini da je morao zapeti kod obrušenih stijena — kazao sam.

— Ondje će na nas ponovo pucati — javio se jedan kauboј.

— Sigurno neće — rekoh. — S tim je svršeno. No tko se boji, neka ostane ovdje. Šerif i ja obaviti ćemo posao sami.

— Što zapravo tražite? — upitao je Redwill.

— To će se vidjeti — odgovorio sam. — Moglo bi se dogoditi da nađemo nešto vrlo zanimljivo!

Masterson me promatrao upitnim pogledom.

— Zaista se nadaš, Tigere? — upitao je.

U njegovu promuklom glasu osjećalo se čuđenje.

— Isplati se pokušati — odgovorio sam.

— A moja goveda? — upitao je rančer.

To pitanje moglo se, daka-ko, očekivati. Kako god se uzme, potjeri je prijetio zastoj.

— Na susret s kradljivcima nećete dugo čekati — rekao sam.

— Zar mislite da je Abbot bio u vezi s njima?

— U to sam gotovo uvjeren, Redwille — kazah odlučno.

Rančerovo lice se smračilo. Na čelu mu se pojavila prijeteća bora.

— To bi značilo da je moj predradnik bio izdajica — rekao je namršteno.

— Mislite o njemu što hoćete — odvratio sam i mahnuo Mastersonu da me prati.

Redwill je ostao sa svojim ljudima. Činilo se da su zauzeti savjetovanjem. Rančer je bio uznemiren i nije znao kako da se prema nama postavi. U svakom slučaju, mogao je pretpostaviti da moja odluka počiva na temeljitim razlozima. Stoga je odlučio da smiruje kauboје.

Dotle smo Masterson i ja jahali prema opasnom suženju vodotoka. Yellow Creek se već pjenio oko nogu naših konja. Napredovali smo polako. Oprez nije zahtijevala samo voda.

Kao što sam i pretpostavljao, nitko nas nije ometao i

tako smo se primakli mjestu gdje je obrušeno kamenje izazvalo virove.

– Kao što sam rekao, kradljivci su otišli – obratio sam se Mastersonu.

– Imao si pravo, Tigere – uzvratio je šerif. – Reci sada što tražiš kod Abbota?

– Vidjet ćemo. Najprije moramo naći leš.

– Eno ga – reče istog trenutka Masterson. – Uklještio se između kamenja.

– Najprije je stropoštao ovamo te gromade a zatim je otišao za njima – kazah.

– Glupan!

– Za jedan ljudski život desetak krava je mala cijena, kako god dobre bile – gundao je Masterson.

S tim je riječima sjahao. Našao se u vodi do pasa i u prvi se mah činilo da će pasti. No zadržao se pomoću konjskog stremena i tako se probijao dalje.

I ja sam sjahao. Zajedničkim smo snagama izvukli leš iz vira i dogurali ga do obale, gdje smo ga mogli poleći.

– Radoznao sam – rekao je Masterson – jesi li bio dobrog njuha.

– U džepovima hlaća nema ničega osobitog – promrsio sam.

– Možda će se nešto naći u košulji – kazao je Masterson. – U tim džepovima kao da ima koječega. Tako mi se

makar čini. Ali što zapravo tražiš, Tigere?

– Pismo – odgovorio sam. – Znaš, Bille, nadam se da me tu čeka pismo.

Masterson je podigao ramena.

– Kakvi će biti zaključci? – upitao je.

Prekinuo sam posao.

– Bille – rekoh – zaboravio si da je Mali Pitt govorio o tome kako postoje dva pisma. Jedno je našao u spilji, a drugo smo iz kutije izvadili mi.

– Znači da bi...

– Točno!

– Dobro, ali kako si došao do toga da ga tražiš baš kod Abbota?

– Osjećaj mi govori da je kod njega.

Trenutak kasnije u mojoj se ruci našao savijeni žućkasti papir.

Abbot ga je držao u lijevom džepu košulje.

– Do vraga – obradovao se Masterson – ne bih volio da mi budeš protivnik!

– Čista rutina, Bille – rekao sam uz sretan osmijeh.

– I možda šesto čulo. To s pismom nije bila osobito teška zagonetka. Ono je samo dio priče. Događaja ima mnogo i Abbot nije mogao raditi sam. Ne bih rekao da su sve biljke izrasle na njegovu bunjištu.

– Ne razumijem –
mrmljao je Masterson i če-
škao se po glavi.

– Što ti opet nije jasno?

– Na primjer, veza izme-
đu Abbota i naušnica Sarah
Lynn.

Morao sam se nasmijati.

– To zasad ne razumijem
ni ja – rekoh. – Ali možda
će nam se to objasniti.

– Pročitajmo pismo! –
nestrpljivo reče Masterson.

– To možemo učiniti u
sedlu. Zašto da stojimo u vo-
di? – rekoh.

Masterson kimne i uzjaše.
I ja sam uzjahao.

Pažljivo sam razmotao
mokri papir. Pismo je bilo
svakako starije od onoga ko-
je je potpisao Žabac. Jedan
pogled bio je dovoljan da se
vidi kako ga je poslao netko
tko se krije pod imenom Go-
lub.

»Deset grla mogli bismo
preuzeti. Prihvaćamo tvoj
prijedlog. Budi oprezan, Ti-
ger Tex je opet u Dark Hill-
su. Opasan je. Morali bismo
ga maknuti, ali tako da se ne
izvrgnemo opasnosti. Najbo-
lji način: nekoliko gromada
stijene na pravom mjestu. –
Golub«

Tako je glasilo pismo.

Masterson i ja gledali smo
jedan u drugog.

– Tako dakle! – promrm-
ljao je Masterson. – Prema
tome, kanonada je bila na-
mijenjena tebi.

– Cini se da jest – rekoh.
– Ali Žabac je vjerojatno
htio jednim udarcem mlat-
nuti više muha.

– Redwilla i mene, ha?

– Vjerojatno.

– Hm, Žabac... – gun-
đao je Masterson.

– Misliš, tko je on?

– Nije valjda Abbot?

– Mislim da je bio – re-
koh.

Masterson je sjedio u sed-
lu namrštena lica.

– Preostaje pitanje tko je
Golub – rekao je.

– Upravo tako – osmjeh-
nuo sam se. – U vodi si brži
nego inače – dodao sam u
drugarskoj šali.

Masterson odmahne ru-
kom.

– Lako se tebi smijati, Ti-
gere – procijedio je.

– Zašto? Zašto bi meni bi-
lo lako? – upitao sam kad
smo pojahali natrag, prema
Redwillu i njegovim kauboji-
ma. – Pri pomisli na Lynno-
ve i na Tonyja Dalla grči mi
se želudac. Sve je to u nekoj
vezi, a nikako da nađem nit.
Sigurno je samo jedno: na-
basali smo na gustu i vruću
kašu!

IV

– Onda – javio se Red-
will izdaleka – jeste li našli
što ste tražili?

Rančer i kauboji odmjera-
vali su nas ispitivačkim po-

gledima. No činilo se da su odlučili surađivati unatoč tome što sam ustrijelio njihova predradnika, čovjeka kojega je Redwill smatrao vjernim.

— Nećete vjerovati — rekoh — ali jesmo!

Masterson je mahao mokrim papirom.

— Teško se čita — rekao je — no trud se isplati.

— Pismo se odnosi na vaše stado — kazao sam kad je Redwill počeo čitati.

Od svakog retka kao da je dobivao po jednu boru.

— I ovo ste zaista našli kod Abbota? — upitao je na kraju.

— U lijevom džepu njegove košulje — odgovorio je Masterson.

— Pasji sin! — žestio se Redwill. — Uživao je moje povjerenje, sve sam mu pružio ...

— Previše, rekao bih! Abbot je iskoristio svoj položaj.

— Tko je još umiješan u krađu? — upitao je rančer.

— Ne znam tko je Žabac — odgovorio sam. — No po svemu onome do čega smo dosad došli, taj je čovjek također u nekoj vezi s ubojstvom malog Christophera Lynna.

— Mislio sam da ga je ubio Tony Dall — reče Redwill.

— Čovjek koji je linčovan u Blackvilleu nije bio dječakov ubojica — odvratio je Masterson. — Tiger Tex i ja pokušali smo spriječiti linč, ali nismo uspjeli. Jadni Tony Dall obješen je za djelo koje nije počinio. Da je održano valjano suđenje, to se ne bi bilo dogodilo.

— Na čemu zasnivate tu pretpostvku? — pitao je Redwill mrka lica.

— Na paru naušnica što ih je Mali Pitt našao u Crossyjevoj spilji. To je onaj pijanac kojega je po vašem nalogu Abbot otjerao s ranča. Baš Abbot!

Iznenadeni kauboји počeli su žamoriti.

— Čudno — gundao je Redwill. — Zaista čudno.

— Po svemu sudeći, naušnice su bile namijenjene Abbotu.

— I što bi on s njima? — javio se jedan od kauboја.

— Prodao bi ih, naravno. Možda je taj nakit bio samo predujam u poslu sa stokom.

— Ali Abbot te naušnice nije dobio — umiješao se Masterson — jer ih je Mali Pitt našao i uzeo.

— Tako je — potvrdio sam. — Naušnice su se našle na kartaškom stolu u Blackvilleu i potom su nas okolnim stazama dovele na Abbotov trag.

— Što se njegova partnera tiče — rekao je Masterson — Tiger zasad tapka u mraku, ali koliko ga znam, neće dugo.

— Tako bismo došli do kradljivca moje stoke — rekao je Redwill. — Momci, što čekamo?

— To se i ja pitam — rekao sam. — Nađemo li stoku, našli smo Goluba!

— To su prave riječi, Tigere! — oduševljavao se Redwill. — Slažem se s vama. — Ja i moji ljudi spremni smo ići s vama i u vatru i u vodu!

— Stalo vam je do goveda i vjerujem vam — podsmjehnuo se Masterson.

Kauboji su se nasmijali, no Redwill se na to nije obazirao.

— Pokušali su nas ubiti! Nisu uspjeli! — govorio je Redwill uzbuđeno. — Neće nas zaustaviti!

— Imate pravo, Redwille — rekoh — nisu uspjeli. Ali pokazali su da su u blizini. Pokušat ćemo ih stići. Međutim nećemo gacati potomkom.

— Noge smo oprali — dobaci Masterson.

— Mora postojati put — kazao sam — kojim bismo presjekli krivudanje potoka. Bio bi kraći i sigurniji.

— Postoji! — javio se jedan od kauboj.

— Dobro, Tome, vodi nas! — požurivao je Redwill.

Kauboju je krenuo. Iza njega bili su Redwill, Masterson i ja. Slijedili su nas ostali kauboји.

Držali smo se istočnoga pravca i skraćivali veliki početni zavoj.

Jahali smo divljim kamenjarom. Konji su se umarali. Oko podneva odlučili smo se za odmor. Pekli smo meso divljači što smo je putem ustrijelili.

Sunce je bilo u zenitu, no ovdje gore u brdima nije bilo vruće kao u dolini, nad kojom je titrala vrela izmaglica.

Masterson je sjedio pokraj mene. Polako je rezao velike zalogaje i temeljito ih žvakao.

— Ako pravo promislim — gundao je — čovjek koji se prozvao Golub zna i tebe i Edwina Dalla.

— Tako je — potvrdio sam. — U Blackvilleu je pucao najprije u Dalla, a zatim u mene.

— Aha — gundao je Masterson. — Glupo je što Dall nije ovdje s nama. Kad bismo ga dobro žmikali, možda bi iz njega nešto ispalo.

— Mislim da Dall ne zna tko je ubio malog Christophera i tko je, prema tome, kriv za smrt njegova brata Tonyja — rekao sam.

— Po onome što nam je Edwin Dall ispričao, izlazi da je tako — kazao je Ma-

sterson. — Ali s druge strane, može se raditi samo o nekom iz kruga njegovih znanaca. Tko bi pretresao taj krug, nesumnjivo bi došao do klipana koji se tako lijepo prozvao Golub.

— Zamisao nije loša — potvrdio sam poslije kratkog razmišljanja. — Ne uspijemo li u ovoj potjeri, možemo pokušati.

Poslije kratkog odmora krenuli smo dalje. Konji i ljudi bili su okrijepljeni.

— Pokret! — zapovjedio je Redwill svojim kaubojima.

Ljudi su šutke uzjahivali.

— Kada ćemo ponovo izbiti na potok? — upitao sam kauboja koji nas je vodio.

— Prije nego što mislite, Tigere — odgovorio je kauboj. — Budemo li se kretali ovakvom brzinom, za dva sata.

— Ali dosad ništa nije potvrdilo da je stoka otjerana nizvodno — kazao je Masterson.

— Ako to ne dokazuje napad u tjesnacu, onda ne znam što bi nas moglo uvjeriti da idemo dobrim pravcem — oneraspoloženo reče Redwill.

— Ako nisam bio dovoljno jasan — uzvratio je Masterson — podsjećam da stoka za sobom ostavlja balegu.

— To bi odnijela voda — rekoh. — Ali Masterson ima pravo utoliko što je tek na

nizvodnom dijelu takav da bi s govedima bilo neprimlika. Krave nisu konji!

— Doći ćemo do jednog mjesta — rekao je kauboj Tom — gdje je stoka mogla biti istjerana na obalu. Uspori je blag i vodi ravno na zelenu livadu.

Redwillu je pala na um loša misao.

— Ako je tako, Tome — rekao je — kladim se u deset prema jedan da će kradljivci na tome mjestu pokušati preudeliti žigove!

— Možda — kazao sam.

— Brže! Spori smo! — uzvrpoljio se Redwill i pognao je konja.

Rančerova zabrinutost nije bila bez osnove. Morao sam se složiti s njim i požurio sam Blackyja.

Jahali smo prilično brzo bespućem. Približavali smo se mjestu koje je spomenuo kauboj Tom. Hoćemo li ondje zaista zateći stokokradiće pa možda Goluba, ta misao držala me u neprestanoj napetosti.

Odjednom smo na bočnoj strani ugledali prašinu. Podizao ju je jahač koji je jurio prema nama.

Promatrali smo ga. Jahao je tako da nam presiječe put.

Serif Masterson trgnuo je konja. On je prvi prepoznao mladića koji je tako divilje jurio pred nas.

Bio je to Al, njegov pomoćnik.

— Stanite! — viknuo je Masterson.

Zaustavili smo konje i čekali.

Al je usporio i krenuo ravno prema svome pretpostavljenom.

Nozdrve konja bile su u pjeni. Al je hvatao dah.

— Što se događa? — upitao je Masterson zabrinutim glasom.

— Tražim vas, šerife!

— Mene? Do vraga, što se opet zbiva u Blackvilleu?

— Stigao je sudac Ward.

— Pa? Neka se vrati u Santa Fé. Do vraga, Ale, znač da je Tony Dall mrtav i što će nam sada Judge? Kome da sudi?

— Znam, šerife, znam to

— odvratio je Al — no...

— No?

— Judge je savjestan čovjek — nastavio je Al — i nije htio da preko svega prijeđe kao preko nečega što je gotovo. Htio je saslušati Edwina Dalla.

— Vrlo razumno — umiješao sam se. — I do čega je na saslušanju došao? Zbog sitnice ti ne bi ovako jahao za šerifom.

— Do čega je došao? Ni do čega!

— Kako? — iznenadio sam se.

— Ovako — počeo Al pribirući se — ovako... Edwin

Dall više nije bio u hotelu »Union«.

— Tko može, neka to shvati! — povikao je Masterson.

— Do vraga, pa taj je čovjek ostao ležati u groznici!

— Svi smo tako mislili. I liječnik — potvrdio je Al. — Ali Edwin Dall je netragom nestao.

* * *

Najnovija vijest sve nas je podjednako iznenadila.

Stajali smo i razmišljali.

— K vragu s tim Dallom!

— javio se Redwill. — Jeste li zaboravili na moju stoku?

Alov dolazak oneraspoložio je rančera, jer se bojao da će kradljivci u međuvremenu žigosati njegova goveda.

— Dobro, jašimo dalje! — rekao je Masterson, jednako loše volje. — Al nam može putem pričati pojedinosti.

Kolona je krenula. Al je jahao dovoljno blizu šerifa i mene da bismo unatoč žurbi mogli razgovarati.

— Nema se o čemu naširoko pričati — govorio je — Dall je naprosto nestao. Nitko nije vidio ni kada ni kako.

— Mogao ga je netko oteti — nagadao je Masterson. — Poznato nam je da ima opasnog protivnika.

— Toga se boji i Judge — rekao je Al. — Zato me poslao po vas, šerife. Morali biste odmah krenuti u potragu za Edwinom Dallom.

— Što ću još sve morati tražiti? — Zestio se Master-

son. — Nestalo je deset goveda, nestao je Edwin Dall... Do vraga, jesam li ja pas čuvar?

— Šerif — dobacio je Redwill. — Tome, jesmo li blizu?

— Još najviše četvrt sata

— odgovorio je Tom.

— Eto, šerife, uskoro ćemo srediti slučaj s mojom stokom — kazao je Redwill — a zatim možete tragati za Edwinom Dallom. Taj mi čovjek doduše nije poznat, ali kladim se da ne vrijedi ni pola moga stada.

— Hm — promrsio je Masterson — možda se i vi katkad varate. Edwin Dall je uspješan trgovac u Greenvilleu i vjerojatno ima više novca u lijevom džepu hlača nego vi u čeličnoj blagajni.

— Momak koji je ukrao moju stoku možda je poželio taj novac — gundao je Redwill.

Kauboji su povicima sokolili konje.

U tome nas je iznenadila slika što se pružila pred našim očima. Između razdvojenih stijena ugledali smo zelenu udolinu.

— Stoka! — viknuo je Redwill gotovo izbezumljeno.

Goveda su mirno pasla uz rub travnjaka.

— Stanite, Redwille! — doviknuo sam neopreznom rančeru, no on kao da se više ni na što nije obazirao.

U nizini sam ugledao trojicu ljudi. Dvojica su bila za-

bavljena oko vatre. Upravo su žarili žig!

Redwill se dakle s pravom bojao da će kradljivci iskoristiti odmor za promjenu oznaka. Mjesto je bilo pogodno. Stoka je pod paskom trećega kauboja mirno pasla.

Nestrpljivi rančer naletio je trenutak kasnije na metak toga momka.

Redwillov šešir odletio je s glave. Ali rančerovo oko bilo je sigurnije. Kauboj je bio pogođen.

Preostala dvojica odskočila su od vatre. Poslije kratke pucnjave uzjahali su i dali se u bijeg. Vidjeli su da su u manjini i nisu se namjeravali upuštati u pravu borbu.

— Ne pucajte! — viknuo sam Redwillovim ljudima.

Kradljivci su mi bili potrebni radi ispitivanja. Međutim u ovoj se zemlji sa stokokradicama ne razgovara.

Jedan je pao odmah, a drugi se bacio na tlo i sklonio iza stijene. Taj je momak uspio raniti dva Redwillova kauboja prije nego što je u neopreznosti kretnji našao svoj kraj.

— Moja stoka! — uzdisao je Redwill, ne obazirući se na leševe. — Moja stoka!

Činilo se kao da će početi ljubiti goveda.

Stado je paslo kao da se oko njega ništa ne događa.

— Tako — rekoh ljutito

Redwillu – stoka pase, a ljudi spavaju!

– Bilo je to moje pravo – odbrusio je Redwill. – To mi nitko ne može osporiti.

– O tome nitko ne govori – rekao sam. – Radi se o otvorenoj borbi, ali ubijati se nije moralo. Ja bih, na primjer, i te kako rado razgovarao s ovima što ste ih ušutkali. Kako da sada saznamo je li među njima Golub?

– Pretražite im džepove – odgovorio je Redwill. – Možda ćete naći ljubavno pismo koje je potpisao Žabac!

Masterson je zadržao mir i počeo pretraživati.

Na žalost, nikakvo pismo nije našao. Promatrao sam pobijene ljude i nisam se čudio. Preda mnom su bili najobičniji tupavi lopovi koji su mogli raditi jedino po nečijim uputama, pod tuđom komandom. Svoje planove sigurno nisu imali.

Uostalom, što se plana i pameti tiče, u ovom slučaju toga je nedostajalo od samog početka. Ili nije bilo sreće. Možda je netko i imao dobru zamisao, ali izvedba je bila loša.

Nikakva rijetkost kod takvih ljudi.

– Golub sigurno nije među njima – rekao Mastersonu. – Ne moraš se truditi. Mrtvaci ne govore. Iz njih ništa nećeš izvući. Redwill je dobio svoja goveda i može-

mo krenuti za Edwinom Dallom.

– Dobro, momci – rekao je Redwill. – Zahvaljujem na pomoći.

Rančer je pružio ruku da se s nama oprosti.

Al je stajao po strani namrštena čela. Nešto je htio reći, no odlučio je da to prešuti.

Redwillovi ljudi stali su okupljati stoku i skretati je na put kojim smo došli. Mi smo krenuli. Naš Golub je odletio.

– Glupo! – gundao je Masterson. – Nije bilo potrebno da padne toliko glava. Idiot!

Al je jahao s lijeve strane i osvrtao se prema mjestu odakle smo pošli. Redwill, njegovi kauboji i stoka ostali su za nama.

– Što je, fu je – rekao sam. – Što padne u vodu, ne traži se na suhom. Moramo pokušati da do cilja dođemo na drugi način. Kamo je mogao nestati Edwin Dall?

– Ne znam – javio se Al. Masterson me bespomoćno pogledao.

– Od tvoga pomoćnika nisam očekivao drugačiji odgovor – rekao sam. – Reci ti nešto? Kazao si da znaš oba Dalla, dakle i Edwinu. Razmisli malo, možda ćeš nam skratiti muke.

– Muke? – ponovi Masterson. – Cijelo vrijeme mučim sam sebe razmišlja-

njem koje do ovog časa nije donijelo ništa korisno. Nemam pojma gdje bi mogao biti Edwin Dall. Kod kuće vjerojatno nije.

— Podimo od početka! — rekao sam. — Netko nepoznat ranio je Dalla.

— Jest. Dalje!

— Edwin Dall nije nam na raspolaganju — rekoh — a ti si upoznat s krugom njegovih znanaca. Reci tko bi...

— Polako — kazao je Masterson. — Edwina Dalla ipak nisam tako dobro poznavao i skрати pitanje. No kako bi bilo da ipak odemo u Greenville?

— Ne bi bilo loše — rekao sam poslije trenutka razmišljanja. — Osim toga, nismo ni daleko.

— Dakle, Tigere, jasno je kamo da naši konji okrenu gubice. Hej, Ale — obratio se Masterson svom pomoćniku — ti ćeš se vratiti u Blackville. Netko od nas mora biti u tom gnijezdu.

— Da idem u Blackville? — uzvrpoljio se Al. — Sada kad postaje napeto?

— Ako odmah ne kreneš — zaprijetio je Masterson — bit će ti zaista napeto!

— Dobro. Tigere — gundao je Al — vidite da nemam izbora. Moram slušati šerifa. Sretno, Tigere! Do viđenja, šerife!

Al je nevoljko krenuo u Blackville.

— Tako, njega smo se oslobodili — uzdahnio je Masterson. — A mi ćemo u Greenville. Da vidimo možemo li štogod iščeprkati o prijatelju Edwinu Dallu. Ili ćemo ga možda čak i naći.

— Nije to isključeno! — rekao sam.

Pognali smo konje. Nadali smo se da nas čekaju iznenađenja.

Usput smo razgovarali.

Tako smo stigli do mjesta odakle se vidjela dolina s gradićem u kojem je Edwin Dall, kao što je tvrdio, imao dobro uveden posao.

* * *

Trgovina Edwina Dalla bila je svojevrsna svaštarnica u kojoj su putujući trgovci kupovali robu po veletrgovčkim cijenama i preprodavali je dalje.

Greenville se sastojao od nekoliko kuća. Dallova se nije mogla previdjeti. Bila je najveća u gradu i od drugih se razlikovala načinom gradnje.

Bio je to jednostavan dom, no Edwinov i Tonyjev otac očito je imao sredstava kad ga je podizao. To se ponajbolje vidjelo iznutra, po tome kako je kuća uređena i namještena.

Dallovi su imali starog slugu koji se brinuo o svemu i svačemu. Bio je to sijedi crnac koji je odškrinuo vrata kad je Masterson energično zakucao.

– Što biste željeli? – upitao je crnac.

– Razgovarati s Edwinom Dallom – kazao sam.

Sijedi sluga polako me odmjerio i zanijekao glavom, kao da želi uštedjeti riječi. Pri tome je odmah pokušao zatvoriti vrata.

Spriječio sam to.

– Slušaj – rekao sam grubo – nije mi poznato znaš li što je rendžer. Ali vjerojatno ti je poznato što je šerif. To je ovaj čovjek pokraj mene.

– Gospodin Edwin Dall nije kod kuće – kazao je crnac. – Maknite nogu, rendžere, jer ne mogu zatvoriti vrata.

– Iako gospodin Dall nije kod kuće – rekao sam – ipak ćeš nas pustiti unutra. I za tebe imamo nekoliko pitanja.

– Ne mogu vas spriječiti – odgovori crnac i odmakne se.

Pustio sam Mastersona da uđe prvi. On se progurao poput slona u prostrano predvorje, bezobzirno pljunuo na čisti pod i zavalio se u starinsku stolicu za njihanje.

– Ovdje se da živjeti, Tigere, ha? – rekao je.

Crnac ga je prijekorno pogledavao, no Masterson se na to nije obazirao.

– Kako bi bilo da naručimo viski, Tigere? – kazao je raspoloženo. – Poslije na-

pornog jahanja grlo mi je prokleta suho. Kao da je putem zardalo. Viski bi to mogao isprati. Osim toga, popravio bi raspoloženje.

– Raspoloženje ti se i bez toga prilično poboljšalo – dobacio sam.

– Odmah ću vam donijeti piće – rekao je crnac uslužno, što poslije njegova dočeka zaista nisam očekivao.

– Eto – smješkao se Masterson – sve se odvija bolje nego što sam se nadao.

Crnac je nestao. Masterson i ja ogledali smo se malo oko sebe.

Predsoblje je bilo bogato i ukusno namješteno. Na zidovima su bile uljane slike. U kutu se nalazio starinski klavir. Njegove tipke očito su odavno mirovale. Na tom instrumentu bila je uokvirena fotografija koja je prikazivala dvojicu u uniformi armije Sjevera.

– Pogledaj, Tony i Edwin Dall! – rekao je Masterson.

– Točno. Tada jedan od njih još nije bio skitnica, a drugi poduzetnik – kazao sam.

– I nasljednik svoga oca – dodao je Masterson. – U uniformi su tako slični da se ne može znati koji je koji.

Toga se trenutka pojavio crnac. Donio je poslužavnik s dvije čaše.

– Točno, šerife – rekao je. – Obojicu sam znao od malih nogu, ali kad su obu-

kli uniforme, nisam ih raspoznavao. Ah, kakvih je tu veselja bilo!

— Aha — mrmljao je Masterson. — Ali poslije građanskoga rata stvari su se razbistrile.

— Pa da — reče crnac. — Ovaj, moje je ime Absalom, gospodine.

— Absalome — kazao je Masterson — ja sam tvoje dječake ipak razlikovao.

— Što? Kada si ih upoznao! — upitao sam.

— Prije četiri ili pet godina — odgovorio je Masterson. — Najprije skitnicu. Brat mu se pojavio kasnije.

— I po čemu su se razlikovali?

— Po brazgotini — odgovorio je Absalom umjesto šerifa Mastersona. — Gazda Tony imao je iza lijevog uha brazgotinu. Trag sablje. To se vidjelo samo postrance.

— Tako je — rekao je Masterson. — Tony mi je jednom pričao kako je zaradio taj biljeg. Ludo ga je poslužila sreća, inače bi bio mrtav.

— Čekaj! — prekinuo sam Mastersona. — Rekao si da je Tony imao brazgotinu?

— Da, Tony. Zašto pitaš?

Pitao sam zato što mi se učinilo da se crnac nekako ukočio. Kad nam je točio vino, ruka mu je drhtala.

— Zabuna — kazao je Absalom. — Brazgotinu nije imao Tony. Gazda Edwin...

Masterson je namrštiio čelo.

— Blebetanje! — rekao je. — Absalome, nisi li maločas kazao da je brazgotinu imao Tony?

— Krivo ste čuli, šerife — rekao je crnac. — Sigurno! Brazgotinu je imao gazda Edwin.

— Imao? — upitao sam oštro.

— Pa... ovaj... mislim... Uhvatio sam crnca prilično grubo za okovratnik.

— Slušaj, Absalome — rekao sam — prekjučer je u Blackvilleu nastrijeljan jedan čovjek, Edwin ili Tony Dall.

— Što to znači? — javio se Masterson iz njihaljke, ostavivši viski.

— To znači — rekao sam naglašeno — da je čovjek kojega je operirao vaš doktor imao brazgotinu iza uha. Držao sam svjetiljku i to sam jasno vidio!

Bill Masterson je probljedeo.

— Ali... pa to bi značilo... — zamuckivao je i nije dovršio rečenicu.

— To bi značilo — dovršio sam umjesto njega — da je linčovan Edwin, a ne Tony Dall!

Absalom se skamenio. Odgurnuo sam čašu s viskijem.

— Jesi li siguran, Tigere? — upitao je Masterson.

Glas mu je podrhtavao od uzbuđenja.

Obojica smo se i nehotice zabuljili u crnca, no njegovo lice kao da se skamenilo.

Masterson je podigao glavu.

— Možeš li to objasniti, Absalome? — upitao je.

— Ne mogu, gospodine — odgovorio je Absalom. — Možda se rendžer prevario.

— Nisam se prevario — usprotivio sam se. — To je potpuno isključeno. Svjetiljka je morala biti sasvim blizu ranjenikova ramena, inače doktor ne bi mogao izvaditi metak. Dall je pri tome iskretao glavu jer je trpio bolove. Prema tome, brazgotinu sam mogao vidjeti sasvim jasno. Ili je nekim slučajem takvu brazgotinu imao i drugi brat?

Absalom je opazio podrugivanje i šutio je.

— Ovo je nešto najluđe od svega što sam čuo! — vrtio je glavom Masterson. — Po svemu sudeći, sada nije nestao Edwin, nego Tony Dall!

— Što je s tim slučajem? — upitao sam oštro.

Crnac kao da nije čuo moje riječi.

— Zaboravili ste svoj viski — kazao je zbunjeno.

— Da nije nekim slučajem Tony Dall u kući? — upitao sam tako oštro da je Absalom prevrnuo čaše.

Staklo se razbilo na podu.

— Oprostite — rekao je, skupljajući krhotine. — Oprostite. Nespretan sam.

Uhvatio sam ga za košulju i gurnuo prema zidu.

— Nešto sam te pitao! — rekao sam.

— Rendžere, mene to boli — kukao je Absalom. — Htio sam samo kazati...

— Što si htio kazati?

— Samo to da...

Odjednom su se iza nas otvorila vrata.

— Ne trudi se, Absalome — javio se glas iza naših leđa. — Kod Tigera Texa to ništa ne znači. Skratimo priču! Pogodili ste da sam pobjegao ovamo i da sam Tony Dall!

Okrenuli smo se iznenađeno. Čovjek koji je stajao na vratima čudno se smješкао.

— Šteta — rekao je — baš šteta što ste tako nabasali! Mislim, šteta za vas... jer grubo uzevši, bili ste mi simpatični.

— Ne shvaćam — reče Masterson, boreći se da zadrži mirnoću. — Do vruga, što je sad ovo? Jesam li skrenuo umom?

— Tiger Tex nije — smijljio se Tony Dall. — Vidim to na njemu. Ali nikakve koristi od toga! Vrijedi i za tebe, šerife. Rekao sam da žalim, no ovu kuću nijedan od vas neće napustiti živ.

— Što to znači? — upita Masterson uzbuđeno, ali polako. — Kakva je to glupa prijetnja? Valjda ćemo otići onda kad budemo htjeli!

— Neće biti tako — reče Dall, prilazeći nam. — Išli biste onda kad bi meni odgovaralo. A meni ne odgovara to što znate više nego što je dobro.

— Još ne razumijem — ponavljao je uporno Masterson. — Neka me vrag nosi ako sam ikad u životu bio u ovakvoj prilici!

— Čovjek bi htio da ga smatramo mrtvim — umiješao sam se. — Htio bi da ljudi vjeruju da se Tony Dall njihao na grani u Blackvilleu. Da netko u to ne bi posumnjao, naš prijatelj je one olujne noći skinuo s grane svoga brata. Sve je teklo kako treba, jedino metak na ulici nije bio u programu.

— Tiger je lukav! — priznao je Tony Dall. — Čestitam! Momci, popijte u miru ponuđeni viski! Bit će vam posljednji i neka vam je u slast! — Tony Dall stajao je pred nama s koltom u ruci. Zapinjao ga je tako da to nikome ne bi promaklo. — Prijeđi k meni, Absalome! — zapovijedio je crncu. — Spetljao si se i naveo Tigera na trag. Moraš to popraviti.

Crnac je poslušao zapovijed.

— Ako već moramo umrijeti — kazao sam upuštajući se u igru — rado bih saznao tko je zapravo ubio malog Christophera. Ti, Tony, ili netko drugi?

— Ja — odgovorio je Tony Dall.

— Ali kako se dogodilo da Lynnovi uhvate tvog brata?

— Slučajno je bio u mojim krpama. Nagovorio sam ga da ih obuče radi bezazlene šale. Pristao je. Nije ni slutio da je u hodniku mrtvo tijelo malog Christophera, barem ne prije nego što sam ga poslao da uđe u kuću.

— Proklet si! — otelo se Mastersonu.

— Hvala! — podrugljivo će Tony Dall. — Šerife, ti ipak misliš na mene. Čak i potvrđuješ da sam sve dobro smislio.

— Nije baš tako — prigustio sam Dallovo oduševljenje. — Ako me ne vara mozak, koji još nije prosut, tada proizlazi da ste vi čovjek koji je sebi nadjenao nadimak Golub, je li?

Tony Dall se cerekao.

— Nisam li natuknuo da on sve zna! — rekao je, kolutajući očima poput glumca kad zapadne u nevolju. — Šerife sad vidite kako bi bilo opasno da vas pustim! Prema tome, moram vam zavézati usta!

Masterson je mirno ispio viski.

— Hm — zagundao je — reci mi radije tko je pucao na tebe! Bilo je tamno i nisam ga mogao vidjeti.

Preko lica Tonyja Dalla prešla je sjena.

— Ne znam — rekao je. — Čak ni ja ne znam tko je to bio. No po svemu sudeći, poznavao me.

— I meni se čini — kazao sam. — Čini mi se, štoviše, da te dobro zna. Bolje nego što bi ti bilo drago, bolje od mene, svakako. Sve to govori kako bi besmisleno bilo da sada Mastersona i mene pošalješ među šutljive anđele.

— Aha — podsmjehne se Dall — sad se lukavac počinje boriti za život! Ali na žalost, ništa se tu ne može promijeniti. Nisam li jasno rekao da vas dvojica morate umrijeti?! Samo ću tada biti siguran. Što se moga nepoznatog protivnika tiče, s njim ću sam izaći nakraj.

— Dobro, Dalle — rekoh.

— Ali što da započneš? Žabac je mrtav.

— Glupan! — viknuo je Tony Dall. — Taj Abbot nije imao pameti ni da se zacrni pod noktima! Moram naći boljeg suradnika i to je sve.

— Ne bih rekao — dobacio sam. — Posao je upropasten. Čovjek koji ga je vodio poginuo je. Kakav god da je njegov mozak bio, gubitak ne možete lako nadoknaditi. Dalle, ti si ipak skitnica i ne-

radnik, čovjek bez pravih poznanstava i bez korijena. Blizanci mogu biti nevjerovatno različiti. To si u Blackvilleu zaista točno rekao.

— Pravilno! — cerekao se Tony Dall. — To će se odmah potvrditi. Ne bih htio da o meni loše mislite. Ja sam džentlmen! Imate pravo na posljednju želju. Bude li ikako moguće, ostvarit ću je.

— Moja je želja lako ostvariva — rekao je Mastersen i namignuo mi.

— A glasi...? — upitao je Dall smijuljeći se.

— Ja bih — otezao je Mastersen — za oproštaj ispio bocu viskija!

— Šerife, oduvijek si bio čudak — smijao se Dall.

— Tvoju želju zaista mogu ispuniti. Konačno, pametno sudite. Pijan čovjek odlazi na onaj svijet lakše nego trijezan.

Tony Dall reče Absalomu da doda bocu.

— A ti, Tigere? — upitao je.

— Mene muči jedno pitanje — kazao sam. — To jest, kakvu ulogu u svemu tome igraju naušnice Sarah Lynn?

— Malu — nasmijao se Tony Dall. — To će reći, precijenio sam stvar. U blagajni nije bilo gotovine. Lynnovi su ponijeli u Blackville i zadnji cent. Bio sam bijesan i stoga sam uzeo ono što

sam našao, te naušnice. Jedna nevolja povlači za sobom drugu. Naletio je mali Christopher i dogodilo se...

— Ubio si dječaka.

— Da.

— I nisi uspio pobjeći?

— Kauboj je bio napolju, kod stoke. Pukim slučajem naišao je moj brat Edwin. Trebalo je da se sretnemo u Blackvilleu. Donosio mi je novac. To me zadržalo. Lynnov kauboj me nije trpio i bio bi me rado osumnjičio. Palo mi je na pamet da s Edwinom zamijenim odjeću. To jest, moram dodati da me Edwin opazio u blizini ranča i da je zato prišao. I ja sam njega vidio.

— Sve mi je to jasno — rekoh. — Ali još me zanima nakit.

— Ah, htio sam ga baciti. No sjetio sam se da se zlato uvijek, u svakom obliku, može pretvoriti u novac. Uostalom, ako sam već imao nevolju s malim Christopherom, zašto da bude uzaludna?! Ne znam da li me shvaćaš...

— Shvaćam — kimnuo sam.

Tony Dall nije gledao kako je moje lice. Nastavio je pjevati poput omamljenog tetrijeba:

— Kad se dogodilo ono s bratom, palo mi je na um da kutiju sakrijem kod Crossyjeve spilje. Nipošto nisam smio nakit zadržati kod se-

be. Uostalom, s Golubom sam imao dogovor da položimo stvari na određeno mjesto, gdje mogu dugo ležati. I on je ondje ostavljao stvari s Redwillova ranča. Poslići su tekli glatko. Prvi veći posao trebalo je da bude prodaja stoke.

— I taj se odmah izjalovio — podsmjehnuo sam se.

— Da — reče ljutito Tony Dall. — Tko je mogao računati da će nakit i pismo pasti u krive ruke?!

Absalom je, idući s noge na nogu, donio bocu do tri četvrtine ispunjenu viskijem.

Tony Dall je još stajao na svome mjestu s koltom u ruci. I dalje se podrugljivo osmjehivao.

— Priznaj — rekoh — da kao poslovan čovjek nisi bio uspješan. Od samog početka. Deset grla, i to nisi mogao zadržati! Dvije naušnice... — razdraživao sam ga, a na licu sam čitao rezultat.

— Tvojom krivnjom, Tigere! — rekao je srdito. — Ali to se dogodilo jednom i neće se ponoviti!

— Pri tome si izgubio brata — dodao sam. — Brata Edwina, koji se cijelog života brinuo o tebi i donosio ti novac za koji ni prstom nisi maknuo. Tvoje je bilo da se skitaš i da spiskaš svaki cent koji su drugi zaradili.

— Zaveži! — dreknuo je Tony Dall i podigao revol-

versku cijev. Oči su mu sijevale. – Tišina! O mom bratu i meni da nisi zucnuo! Što se to tebe tiče?! Što ti o nama znaš?! Nemaš pojam o tome kako mi je teška bila bratova briga. Ne možeš zamisliti što znači biti crna ovca, kako je živjeti od onoga što ti drugi daju.

– To ti najbolje znaš – rekoh podrugljivo. – Jedino si ti u tome mogao nešto promijeniti, živjeti razumnije, onako kao drugi ljudi.

– Dosta! – viknuo je Tony Dall. – Pokušao sam... pokušao sam više puta... ali čega god sam se prihvatio, ništa nije uspijevalo.

– Čak ni to da postaneš lopov – dodao sam. – I to ti se izjalovilo. Ni u tome nisi uspio – rugao sam se. – Shvaćam, Dalle, shvaćam – zatezao sam strunu. – Rijetkost je da netko tako loše govori o sebi. Ti nisi ni za što! I lopovi moraju imati darovitosti. I oni se moraju potruditi. Tebi je stran svaki napor. Ti si potucalo i ništarija, lijenčina koja bi htjela da netko drugi za nju zavlaci ruku u tuđe džepove. Jedino lijenčarenje...

Tony Dall je koraknuo prema meni i učinilo se da će pucati. Bijes ga je svladao, bio je u stanju u koje sam ga htio dovesti.

Hotimice ili nehotice, Absalom je tog trenutka po-

maknuo bocu viskija prema meni i Mastersonu.

– Piće, džentlmeni! – rekao je mirno kao da se ništa ne događa.

Tony Dall se nije obazirao na slugu. Zabuljio se u cijev kolta, kao da će je tako poravnati. Mastersonu i meni bio je dovoljan letimičan pogled. Bili smo uigrani. U takvoj sceni nismo nastupali prvi put.

Sve se odigralo u trenu. Dall nije imao vremena da razmišlja.

Dok je Tony Dall tražio riječ koju da kaže, Masterson je uhvatio bocu za grlo i zviznuo ga po glavi.

Staklo se rasprsnulo. Viski je potekao niz Dallovo lice. I preko očiju, koje su se okrenule kao u lutke.

Otvorenih usta i bez piska, pao je Tony Dall pred naše noge.

Još dok je padao, oteo sam mu kolt.

Moja je briga toga časa bio Absalom.

Absalom me iznenadio. Iznenadio je i mene. Niti je ostao stajati na svome mjestu, niti je išta poduzimao protiv nas.

Sjedokosi starac priskočio je k vratima. Otvorio ih je i viknuo:

– Brzo, rendžeru! Brzo, šerife! Kad se osvijesti, zadržat ću ga!

Absalom je htio da bježi-mo.

Bill Masterson i ja nismo se mogli pomaknuti od smije-ha.

— Hej, Absalome — rekoh — stara kućo, ne misliš valj-da da smo zbog ovoga ku-kavca podvukli repove? Še-rif je donio lisičine!

— Tako je — reče Master-son. — Tony Dall će odmah, ovoga časa, dobiti narukvi-ce. Prilika za takvo odlikova-nje zaista je izvanredna. — Masterson je iz bezdana svoga džepa izvukao lisičine i začas je škljocaj objavio kraj posla. — Gotovo! — ka-zao je Masterson zadovolj-no. — Preostali posao obavit će Judge Ward.

— Jahat, ćemo ravno u Blackville — dometnuo sam. — Absalome, stari prijatelju, bilo bi razumno da pođeš s nama.

— Dobro — rekao je cr-nac. — Gazdu Dalla možete izvući napolje. Ja ću dovesti konje.

Absalom je pognuo glavu i otišao.

Tony Dall se osvijestio. Htio je opipati glavu, no ustanovio je da su mu ruke svezane.

— Što je ovo? — upitao je zbunjeno.

— Par lijepih lisičina — rekao je Masterson. — Naj-noviji model iz Bostona. Dal-

le, nadam se da ćeš to cijeni-ti.

— Do vraga! — promrsio je Dall i pokušao ustati. To mu je uspjelo, ali noge su ga slabo služile. — To ćete mi skupu platiti!

— Rekao sam da nakit ni-je jeftin! — otresao se Ma-sterson.

Smijao sam se. Stari mo-mak uživao je kao dijete.

— Kako zamišljaš tu na-platu, Dalle? — upitao sam.

— Nemoćan si poput sveza-noga teleta. Pričekaj da ti se ukrute koljena. Tada ćemo te odvesti u Blackville. Su-dac Ward sjedi ondje i čeka posao.

— Hja — javio se Master-son — prokleti zapisnik!

— To se može srediti — smijao sam se. — Neka nam je samo Dall na nogama. Bil-le, momak je bio velikodu-šan i priznao nam pravo na posljednju želju. Red je da kuću svojih roditelja i svoje mladosti još jednom dobro pogleda. Mislim da je dugo neće vidjeti.

Dallovi mračni pogledi lu-tali su od šerifa do mene. Zaustavili su se na vratima kroz koja je nestao Absalom.

— Ako očekuješ pomoć od sluge, Dalle — rekao sam — moram te razočarati. Absa-lom je razumniji od tebe. Htio nam je pomoći da iza-

demo iz kuće, ali mi smo željeli ostati uz tebe. Nisi se dobro osjećao. Absalom je otišao po konje. Jahat će s nama u Blackville i bit će, nadam se, koristan svjedok.

Tony Dall gadno opsuje.

— Neka ga vrug nosi! — reče.

— Čini mi se da će prije odnijeti tebe — kazao sam.

— Već te čeka. Kreni, Dalle, idemo! Sudac je nestrpljiv. Zašto da gubi vrijeme?!

Gurnuo sam revolversku cijev Tonyju Dallu među rebra.

Režao je poput razdraženog psa, ali je krenuo.

Toga smo trenutka začuli konjski topot.

Jahač nam je projurio ispred nosa.

Absalom!

Stari crnac jahao je poput đavola.

— Hej, Absalome! — viknuo je Tony Dall umjesto Mastersona i mene.

Ali jahač je nestao iza kuća maloga Greenvillea.

V

— Prokletstvo! — promrsio je Masterson. — Zašto je budala nestala? Čega se Absalom boji?

— Čini mi se — rekoh — da znam odgovor.

— Glupo — gundao je Masterson. — Sad moramo tra-

žiti konja za ovu vreću — kazao je pokazujući na Tonyja Dalla. — Čuj, momče, staja je ondje, straga, je li?

Tony Dall nije odgovorio.

Masterson se utješio psovkom i polako krenuo u potragu, rekavši meni da ostanem kod uhapšenika.

Tony Dall je gledao u pravcu u kojem je nestao Absalom.

Masterson se uskoro pojavio s ridim kljusetom.

— Penji se! — zapovjedio je otresito.

Dall nije oklijevao.

U međuvremenu okupilo se nekoliko radoznalaca. Kad su vidjeli da je uhapšen Tony Dall, počeli su žagoriti.

— Gdje su ključevi? — upitao je Masterson. — Ne bih htio da kućna vrata ostanu otvorena.

— U lijevom džepu mojih hlača — odgovorio je Dall smrknuto.

Masterson je izvukao ključeve i zatvorio kuću.

— Sad možemo poći — rekao je. — Savjetujem ti, Dalle, da se putem ponašaš razumno. Nitko mi ne bi zamjerio da te izrešetam, ali to me ne bi veselilo. Zbog slike koja bi bila vrlo ružna. Ruka mi je danas vrlo nervozna.

Dall je mirno slušao i ne pomaknuvši se u sedlu.

Stanovnici Greenvillea razmaknuli su se i jahali

smo između njihovih redova.

— Prokleta budala! — promrsio je Masterson.

— Absalom?

— Da.

— Ne čudim se njegovu postupku — rekao sam.

— Što? — Ne mogu ga shvatiti — gundao je Masterson. — S ovom stvari nema veze, a bježi.

— Misliš da nema veze?

— A ti ne misliš?

— Ne.

— Hoćeš li mi to objasniti? Htio sam od njega samo izjavu pred sucem u Blackvilleu, radi identifikacije Tonyja Dalla. Do vraga, zbog toga se ne bježi!

— U tome se slažemo — rekoh.

— Ali ti misliš da Absalom nije čist? Da je uprljao ruke kao i njegov gazda?

— Kako se uzme.

— Hm, ne možeš li govoriti malo jasnije? Tigere, nije vrijeme za zagonetke! Znaš da ih ne volim.

— Nervozan si.

— Jesam. Priznajem. Mislio sam da smo prijatelji, da ćeš mi čak pomoći u sastavljanju zapisnika, a sada mi polako tanjiš živce.

Morao sam se nasmijati Mastersonovu očajničkom licu.

— Tony Dall može ti sve olakšati, Bille — nastavio sam u šali.

Masterson je šutio.

Dall je smrknuto sjedio na konju i činilo se da je zaokupljen nekim svojim nevoljnim razmišljanjima.

Konji su išli nogu pred nogu.

Tony Dall je odjednom progovorio.

— Ne znam što bih dao — promrsio je — da saznam što se zbilo u glavi moga starog Absaloma!

— Ako ne zna gazda, tko može znati? — obrecnuo se Masterson.

— Tiger Tex — reče Dall.

— Gle, gle! — rekao je Masterson, pogledavši me. — U Tonyju DALLU našao si i protiv volje obožavatelja!

— Baš protiv volje — osmjehnuo sam se. — Ali slučaj je lako objasniti.

Htio sam prijatelju Mastersonu izložiti svoju teoriju a nadao sam se da ću u Tonyju DALLU također imati pažljiva slušatelja, no događaji su, na žalost, krenuli drugim tokom.

Upravo smo stigli do prilično uskog klanca. Jahali smo u pravcu suprotnom onome kojim je odjurio Absalom. Kraj je bio pust, tako da nismo računali na susret s ljudima.

Ipak smo ih sreli.

Ljudi su bili iz Blackvillea: skupina građana koju je

predvodio brijač Maklinson, omiljen i cijenjen čovjek.

Bila su petorica.

Kad su nas opazili, skupili su se i tako zatvorili prolaz. Morali smo stati.

— Hej, šerife i rendžere! — viknuo je Maklinson iznenađeno.

Nije se moglo zaključiti je li se obradovao susretu ili uzvik zvuči suprotnost.

— Eno i Dalla — dodao je trgovac Mayer.

— Ako me oči ne varaju, svezan je! — javio se pogrebnik Sam.

— Što to znači, šerife! — upitao je brijač oštro, kao da mu Masterson duguje odgovor.

— Što vas je dovelo ova-
mo? Jeste li na izletu? — upitao je Masterson.

— Zaboravili ste da je Dall netragom nestao — rekao je Maklinson. — Niste bili u gradu, a šeprtlja Al uzalud ga je tražio. Doktor misli da je Dall ozbiljno bolestan. Radi se o uglednu čovjeku i...

— I što biste vi s »uglednim čovjekom«? — upitao je podrugljivo Masterson.

— Slučajte, džentlmeni — obratio se Tony Dall ljudima iz Blackvillea — šerif i rendžer potražili su me u Greenvilleu i...

— Razumljivo — reče pogrebnik. — I mi smo krenuli tamo. Pretpostavljali smo da ste jednostavno otišli kući. U

svom domu imali biste sigurno bolju njegu nego u hotelskoj sobi u Blackvilleu. Jedino šeprtlja kao što je Al nije se mogao sjetiti mogućnosti da ste u Greenvilleu, pa da ondje pogleda.

Sad je bilo jasno zašto smo se susreli s deputacijom iz Blackvillea. Jasno je bilo i to da je Tony Dall odlučio iz toga izvući korist. Progovorio je prije nego što sam ga mogao spriječiti.

— Imate pravo, džentlmeni. Potražio sam mir kod kuće u Greenvilleu. Šerif i rendžer svojim su mi saslušanjima u Blackvilleu kidali živce. Htjeli su iz mene na svaki način izvući izjavu da znam tko je objesio moga brata Tonyja. Mislili su da im moram pomagati u istrazi.

— Prokleti lažljivac! — reče Masterson. — Zatvori gubicu ili...

— Trenutak! — javio se brijač Maklinson. — Šerife, neka čovjek nesmetano govori. Svi smo za to i te kako zainteresirani. Nastavite, Dalle! Jamčim vam da vas nitko neće smetati, pa ni šerif!

Ljudi iz Blackvillea povjerovali su Dally i zauzeli prijeteći stav, što Dally dakako nije promaklo.

— Džentlmeni — rekao je — moja je savjest čista i nemam se čega bojati. Bilo mi je do mira i stoga sam se

sklonio kući. Dom je dom. Ali rendžer i šerif ne misle tako. Došli su i uhapsili me. Recite je li to pravedno i dopustivo!

— Laže kad zine! — žestio se Masterson.

Ljudi su se uzbudili i počeli se primicati.

— Jeste li poludjeli? — viknuo sam. — Pred vama je šerif, ja sam rendžer...

— Znamo tko si, Tigere — odmahnuo je rukom Maklinson, koji me toliko puta obrijao.

Taj čovjek je uvijek bio uslužan i ljubazan, ali sada kao da je sve te osobine ostavio kod kuće.

— Nepravdu nećemo trpjeti ni od koga! — viknuo je netko u skupini. — Nećemo dopustiti da se hapse poštene ljudi!

— Nećemo trpjeti ta prokleta njuškanja!

— Tony Dall je kažnjen i s tim je svršeno!

Ljudi iz Blackvillea odvojili su šerifa i mene od Tonyja Dalla i nastao bi sukob da Dall nije okrenuo konja i odjurio.

— Budale! — vikao je Masterson. — Taj čovjek nije Edwin Dall!

Ljudi su se smijali kao da je šerif ispričao vic.

Opalio sam za Dallom ali sam promašio.

Trenutak kasnije bili smo Masterson i ja okruženi i nisamo mogli krenuti u potjeru.

* * *

— Kakva govsnarija! — žestio se Masterson, gužvajući šešir.

Činilo mi se da će ga razderati.

— Samo mirno, šerife — pomirljivo je govorio Maklinson. — Vjerujem da smo vam uštedjeli veliku glupost.

— Vi meni? Glupost? Je li? — derao se Masterson. — Do vraga, svi ste vi glupani! Prazne glave! To ću vam odmah dokazati! — Masterson je bio crven u licu, kipio je od bijesa. Ljudi su i nehotice uzimali. — Čovjek kojemu ste omogućili bijeg nije Edwin, nego Tony Dall, budale! — vikao je šerif. — Pustili ste ubojicu malog Christophera i stokokradicu! Nedužni bježe, je li? Ako netko nagovori brata da obuče njegovo odijelo, brata blizanca, pa ga tako izruči vašem linču, što je taj čovjek? Poštenjak? Džentlmen?

Zavladala je tišina. Ljudi su buljili u Mastersona.

— Šerif govori istinu — rekao sam zbunjenoj petorki.

— Ali to... to nije moguće — izustio je trgovac Mayer.

— Pa to bi bilo...

— To bi bilo... — žestio se i dalje Masterson. — To po-

kazuje kakva ste glupa magarad! Pomogli ste ubojici da pobjegne!

U nemoćnu bijesu Master-son je stiskao pesnice.

— Ali kako se dogodila ta zamjena? — upitao je Maklinson.

— Tako što od čovjeka vidite samo odjeću. Priznajem, ni ja nisam prošao bolje. Tonyju Dallu pomogla je sličnost s bratom blizancem. Ali Tifer ga je prozreo.

— Čuli ste Mastersona — rekoh. — Počinili ste veliku glupost. Građani Blackvillea objesili su poštenog čovjeka, a oslobodili ubojicu. Skidam šešir pred takvim razumom!

— dodao sam podrugljivo.

— Grdan teret — promrsio je brijač. — Koliko mi je Tiger Tex poznat, znam da je častan čovjek i sigurno stoji iza svojih riječi. Ne bi nas povukao za nos.

— To ste učinili sami — rekao sam. — Kasno ste se rastrijeznili. Preostaje mi jedino nada da za sve nije prekasno.

— Moramo pomoći Tigeru! — javio se Mayer uzbuđenim glasom.

— Tako je! Jahat ćemo za Tonyjem Dallom. Kad ga uhvatimo, jao njemu!

Raspoloženje se u trenutku potpuno promijenilo.

— Kad ga uhvatimo! — ljutito je vikao Masterson.

Pričekajmo da se klippan vrati ovamo i da vam ponovo održi govor. Sad je već preko sedam brda! Zajedno s mojim lisičinama, najnovijim modelom iz Bostona.

— To ćemo u zapisniku potcrtati debelom crtom! — bocnuo sam prijatelja.

— Krenimo! — rekao je brijač.

— Za mnom! — viknuo je Masterson i progurao se na čelo.

Bilo je besmisleno pokušavati da se ti ljudi odvrate od potjere. Bili su uzbuđeni i u tom su raspoloženju htjeli da na bilo koji način speru sa sebe sramotu.

Meni je, dakako, bilo potpuno jasno da ti galamdžije ni na koji način ne mogu biti korisne u potjeri. Najjednostavnije i najbezbolnije je bilo da slučaj prepustim hitrim nogama svoga Blackyja.

Od prvog trenutka Blacky je grabio tako da smo uskoro ostavili daleko za sobom ne samo građane Blackvillea nego i šerifa Mastersona. Petnaest minuta kasnije, kad smo se ponovo približavali kućama Greenvillea, nitko iza nas nije bio na vidiku.

Ali ispred nas je bio čovjek koji je imao teškoća s konjem. Nije bilo dvojbe, taj je jahač bio Tony Dall! Boston-ske lisičine bile su krive što

nije mogao dobro držati uzde.

— Hajde, Blacky! Trk! Naš je! — govorio sam svome dobrom ždrijepcu.

Blacky je plegao uši kao da me sluša i upro se da nadmaši sam sebe.

Naprosto smo letjeli. Tonyja Dalla izgubio sam načas iz vidika, no ubrzo sam ga opet ugledao. Bili smo bliže nego što sam očekivao.

— Sjajno, Blacky!

Blackyju je godila pohvala. Ispružio se poput strijele.

Iza nas nadaleko i naširoko nije bilo nikoga, pa ni šerifa Masteršona.

Bilo je očito da ćemo se Tony Dall i ja suočiti sami, licem u lice. To mi je bilo najdraže.

U međuvremenu Tony Dall me opazio i umirio konja.

Ako se isprva namjeravao vratiti u Greenville, sada je od toga odustao. Skrenuo je prema stjenovitim brdima, upravo u smjeru kojim je onako iznenada otišao Absalom.

Obojica kao da su u tim brdima poznavala svaki kamen. S tim je prije računao Absalom, sada Tony Dall.

Morao sam pokušati da Tonyja Dalla što prije stignem i zaustavim.

Činilo se da je Blacky shvatio situaciju i neprestano je ubrzavao trk. Njegova

kopita šibala su tlo. Griva mu je vijorila kao da ju je zahvatila oluja.

Tony Dall također nije štedio konja. Svim je silama nastojao sačuvati prednost.

— Blacky, dobri moj Blacky! — tepao sam svome konju.

Penjali smo se. Onih nekoliko kuća u Greenvilleu ostalo je iza nas u dolini. Daleko na horizontu ugledao sam malu skupinu iz Blackvillea. Kao što je red, još je predvodnik bio šerif Master-son.

Po svemu sudeći, nisu me opazili. Uskoro sam i ja njih izgubio iz vidika. Svu pažnju posvetio sam Tonyju Dallu. Razdaljina između nas prestala se smanjivati. Čak se malo povećavala. Činilo se da bjegunac zaista zna koristiti prednosti njemu poznatog terena.

Blacky se trudio da ne zaostajemo, ali letjeti ipak nije mogao. Mene je obuzela prava lovačka strast. Uzne-
mirio sam se u sedlu, što za takvu trku nije bilo dobro. Ali nisam se mogao pomiriti s mišlju da bi mi Tony Dall ponovo mogao kliznuti između prstiju.

Grabili smo uzbrdicom. Blacky je frktao i preskaki-
vao kamenje koje bi mu se našlo na putu. Ali vidjelo se da je umoran.

Sručili smo se u neki vodotok. Zdesna je bio slap. Voda se prijetećim šumom rušila u mračnu dubinu.

Gdje je Tony Dall?

Preda mnom je bio samo njegov konj. Životinja je kaskala brdskom livadom. Bila je iscrpljena.

Uzalud sam se mučio pitanjem gdje bi mogao biti Tony Dall. Nisam mogao stajati i razmišljati.

Pognao sam Blackyja prema mjestu gdje je bjegunac najvjerojatnije sjahao i potražio sklonište.

Zašto je to učinio, pokazalo se za nekoliko trenutaka.

Tony Dall se pojavio na upravo vrtoglavoj strmini. Penjao se očito prema nekoj skrovitoj spilji. Pri tome su mu smetale lisičine, ali nije odustajao.

Dallov pothvat činio mi se besmislenim.

— Čekaj ovdje, Blacky! — rekao sam ždrijepcu. — Odmah se vraćam!

Blacky je kopkao napola ispruženom prednjom desnom nogom i mahao glavom. Potapšao sam ga po vratu i gurnuo prema grmu na kojem je bilo sočnih grančica.

Požurio sam za Tonyjem Dallom. Spoticao sam se, ali penjao sam se izvlačeći snagu iz petnih žila.

Tony Dall također nije gubio vrijeme. Dok sam se ja još pentrao podnožjem, on je bio povisoko iznad mene.

Sunce je ugrijalo kamenje i ponekad kao da sam šakama grabio žeravicu. Ali napredovao sam. Meni je bilo lakše nego Dallu s lisičinama.

— Dalle! — viknuo sam. — Izgubio si! Predaj se! Ne možeš pobjeći!

Tony Dall nije odgovorio. Jeka je raznosila moj uzaludni poziv, da bi ponovo zavladao brdski muk.

Kad sam bio negdje na polovici uspona, Dall se uspravo. Stigao je do ravnine.

Ako me pogled nije varao, tu je bila spilja do koje je htio stići.

Valjalo je pretpostaviti da se tu nalazi skrovište u kojemu je Dall najvjerojatnije imao i oružja i municije, stvari koje su mu u tom trenutku bile potrebne.

Moj položaj nije bio dobar. Dočepa li se Dall oružja, malo će mi pomoći lisičine na njegovim rukama.

Očajnički sam pokušavao ubrzati penjanje. Morao sam ga stići ili makar nestati sa čistine. U grčevitom pokušaju da učinim i ono što je nemoguće nisam pazio o što se upirem i dogodilo se da nekoliko sekunda lebdim između neba i zemlje. Uz

mного muke priljubio sam se ponovo uz kameni krš.

Dok sam smirivao dah, iznad mene je odjeknuo Dallov poziv.

— Absalome! — zvao je.

— Gazda Tony! — javio se crnac. — Slutio sam da ćete doći.

— Makni se! — rekao je Tony Dall. — Oslobodi mi ulaz!

— Ne! — glasio je odgovor.

— Miči se! — viknuo je Tony Dall. — Miči se ili ću ti ovim lisičinama smrskati lubanju!

— Kao malom Christopheru, je li? — rekao je Absalom.

— Što se to tebe tiče! Oslobodi prolaz! Moram uzeti svoj kolt!

— Kod mene je — mirno je kazao Absalom.

Tada sam stigao do ruba ravnine pred ulazom u spilju.

Absalom i Tony Dall bili su tako zauzeti sobom da me nisu opazili.

Crnac je uperio revolversku cijev u Tonyja Dalla i promatrao ga neodlučnim pogledom.

— Absalome! — dahtao je Tony Dall, izmoren penjanjem. Košulja mu se na lijevom ramenu zakrvavila. — Absalome... otvorila mi se rana! Ti si me njihao na koljenima... što hoćeš sada?... Moja rana...

— Bio je to moj metak — rekao je Absalom. — Da, držao sam te na koljenima. Bio si moj mali Tony. Zato me boli što si postao razbojnik. Uvijek si bio razmažen. U svemu ti se popuštalo, a tvoj brat Edwin morao je raditi. Edwin se mučio, a ti si postao propalica.

— Ne spominji Edwina! — viknuo je Tony.

— Moram! — rekao je Absalom, koraknuvši naprijed. — Ti si bratoubojica! Ti bi ubio i dijete! Volio sam Edwina. Kad sam vidio kakav si mu kraj pribavio u svojoj paklenskoj raboti, znao sam da ću osvetiti Edwina, da ću naplatiti tvoje krvave dugove.

Planuo je hitac.

Tony Dall nije stigao izustiti više ni riječi. Zanjihao se, zateturao i strmoglavio u dubinu.

— Absalome! — viknuo sam.

Crnac se okrenuo i ponovo podigao kolt.

Ali nije gađao mene. Čudan smiješak na njegovu licu ugasio se kad mu je metak probio sljepoočicu.

Absalom je pao na mjestu gdje je stajao.

* * *

— Prema tome, one kišovite noći Absalom je pucao u Tonyja Dalla — kazao je Masterson.

PONEDJELJAK JE DAN ZA

TJEDNIK ODABRANIH PRILOGA

Bio je začuđen. I blijed.

— On i nitko drugi — potvrdio sam.

U Blackville smo se vratili prethodnog dana predvečer. Sudac Ward još je bio u gradu. Smjestio se u hotelu »Union«. Stajao je kraj prozora i gledao napolje.

Taj pogled šerif Masterson osjećao je kao ubod žalca.

— Ne trpim kad me netko goni! — promrmljao je mrzovoljno i zatvorio prozor šerifskoga ureda.

Pred nama na stolu bila je hrpa papira. Dali smo se na posao.

Brijač i trgovac zavirili su kroz stakla samo toliko da ljubazno podignu šešir. Trenutak kasnije brijač se vratio, otvorio vrata i rekao:

— Tigere, svratit ćete k meni prije nego što odete u rendžerski logor? Gratis frizura kojom ćete biti zadovoljni!

Još jedan smiješak i Maklinson je nestao.

Općenito uzevši, građani Blackvillea kao da su se odjednom promijenili.

— Ništarije! — procijedio je Masterson. — Prvom prilikom ponovo će okrenuti kapute. Smeće! Potražit ću mjesto u nekom drugom gradu.

— Kladim se da to nećeš učiniti — rekoh kroz smijeh.

— Ah! — odmahnuo je Masterson. — Moramo sastaviti izvještaj za Judgea Warda. Neće mi zvrndati da je dugo čekao. Njegovo je vrijeme uvijek dragocjeno. On se ne klatari naokolo kao ja.

— Radimo, radimo! — smijao sam se.

Masterson je polako pripaljivao lulu, srdito otpuhivao dimove i buljio u papir i pisaći pribor.

— Još ne shvaćam neke stvari — kazao je. — Tony Dall je one olujne noći došao k meni u odjeći svoga brata i molio me da skine leš s užeta. Kad je to obavio, otišao je k tebi prijeko, u hotel »Union«. Razgovarali ste. U razgovoru je tražio pravdu za brata Edwina. Čovječe, je li taj klippan uopće bio normalan?

— Misliš...

— Mislim da se nepotrebno izvrgavao opasnosti!

— Ja mislim da stvari stoji drugačije. Bila je noć. Rasvjeta je slaba. Tony Dall bio je u bratovoj odjeći i znao je da će te prevariti. Ja Dallove nisam poznavao osobno i kod mene je opasnost bila još manja. Momak je htio postići to da nas uvjeri kako je Tony Dall završio na užetu, a on bi nastavio pecati u mutnom.

– Ali tu je bio Absalom!
– Absalom nije sudjelovao u igri. Čovjek je bio dugo u obitelji Dallovih. Bio joj je vjeran. Narednik Tony nije naprezao mozak. Kad je Absalom vidio što se događa, upravo ta ljubav prema kući u kojoj je živio okrenula se protiv lopova.

– Dobro – gundao je Masterson – Absalom je nastrijelio Tonyja i ti si prilikom operacije vidio o čemu se radi.

– Da.

– Žao mi je dobroga starog Absaloma.

– I meni – rekoh.

– Hm, kad čovjek sudi sam sebi...

– Papiri, Mastersone, papiri su pred nama!

– Jesu – reče Masterson mrzovoljno.

– Što da napišem? – upitao sam. – Sve su ti pojedinosti poznate. Govori!

– Sve pojedinosti! Do vra-
ga, Tigere, piši na primjer da
mi je potreban novi par lisi-
čina. Po mogućnosti najnovi-
ji model iz Bostona.

**NEKA VAS
PONEDJELJKOM BUDI**

T
TOP
P

TJEDNIK
ODABRANIH
PRILOGA

TJEDNIK ODABRANIH PRILOGA

U PRIPREMI:

Frank Saboth
Gorka istina

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 14.040 d, a za šest mjeseci 7.020 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO). Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00). Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRO). Ekonomska propaganda »Vjesnik«, Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973 od 26. VI. 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

**POZIVAMO VAS U VELIKI LOV NA ALBUME
SA SAMOLJEPIVIM SLIČICAMA
TKO PRIJE – TAJ DOBIJE
SUPERNAGRADE U SUPERNATJEČAJU
ALBUMOM DO AUTOMOBILA
FIAT 126 P
I DRUGIH VRIJEDNIH NAGRADA**

**KAKO?
POTRAŽITE JOŠ DANAS
ALBUM SA SAMOLJEPIVIM SLIČICAMA
POPUNITE GA SLIČICAMA I POŠALJITE REDAKCIJI
AKO STE PRVI, AUTOMOBIL JE VAŠ**

